

Via Podiensis 2007.

Voettocht van Jan Aartsen

Le Puy en Velay – Saint Jean Pied de Port

2 mei – 26 mei 2007

Inleiding.

Na het succesvolle verloop van mijn tocht van St. Jean Pied de Port naar Fisterra in 2006, de Camino Franc  es, kon dit niet mijn enige en laatste tocht zijn.

Tijdens de Camino gingen mijn gedachten al uit naar de Via Podiensis, van Le Puy en Velay naar St. Jean Pied de Port. Andere benamingen zijn GR 65 en Le Chemin de St. Jacques. Deze pelgrimstocht heeft zijn oorsprong in Midden Europa en loopt via Genève, Le Puy, Conques, Figeac, Cahors en Moissac, Condom en St. Jean Pied de Port naar Santiago en is ontstaan ongeveer ca. 950 na Christus.

In 952 na Chr. vertrok de bisschop van Le Puy als pelgrim naar Santiago en keerde 1 jaar later terug in Le Puy. Dit was het begin van de pelgrimage naar Santiago vanuit Le Puy, de Via Podiensis.

Langs de route verschenen kerken en kapellen, gewijd aan Jacobus. De meeste kapellen zijn Romaanse stijl en al meer dan 1000 jaar oud.

De bovengenoemde plaatsen werden pelgrimsoorden en werden welvarend.

Vroeger was de tocht gevaarlijk. Velen werden overvallen door rovers en rijken werden afgeperst.

Pelgrims gingen op pad uit vroomheid of boetedoening en anderen om aanzien te verkrijgen. Enkele eeuwen was de pelgrimstocht zeer populair. Rond de 14^e eeuw nam de pelgrimage af. In de 18^e eeuw kwam de pelgrimage weer op gang.

Le Puy is nu een verzamelpunt van een groot aantal pelgrimswegen.

De route.

De Via Podiensis loopt van Le Puy en Velay naar Saint Jean Pied de Port.

Onderweg is de route gemarkeerd door wit-rode blokjes. Het is dezelfde markering dan de LAW routes in Nederland. In bepaalde streken worden andere aanvullende markeringen gebruikt, bijv. bordjes met een peil, met daarop aangegeven bijvoorbeeld Roncevalles of Le Puy.

De tocht is anders dan de Camino. Veel meer natuur en minder steden.

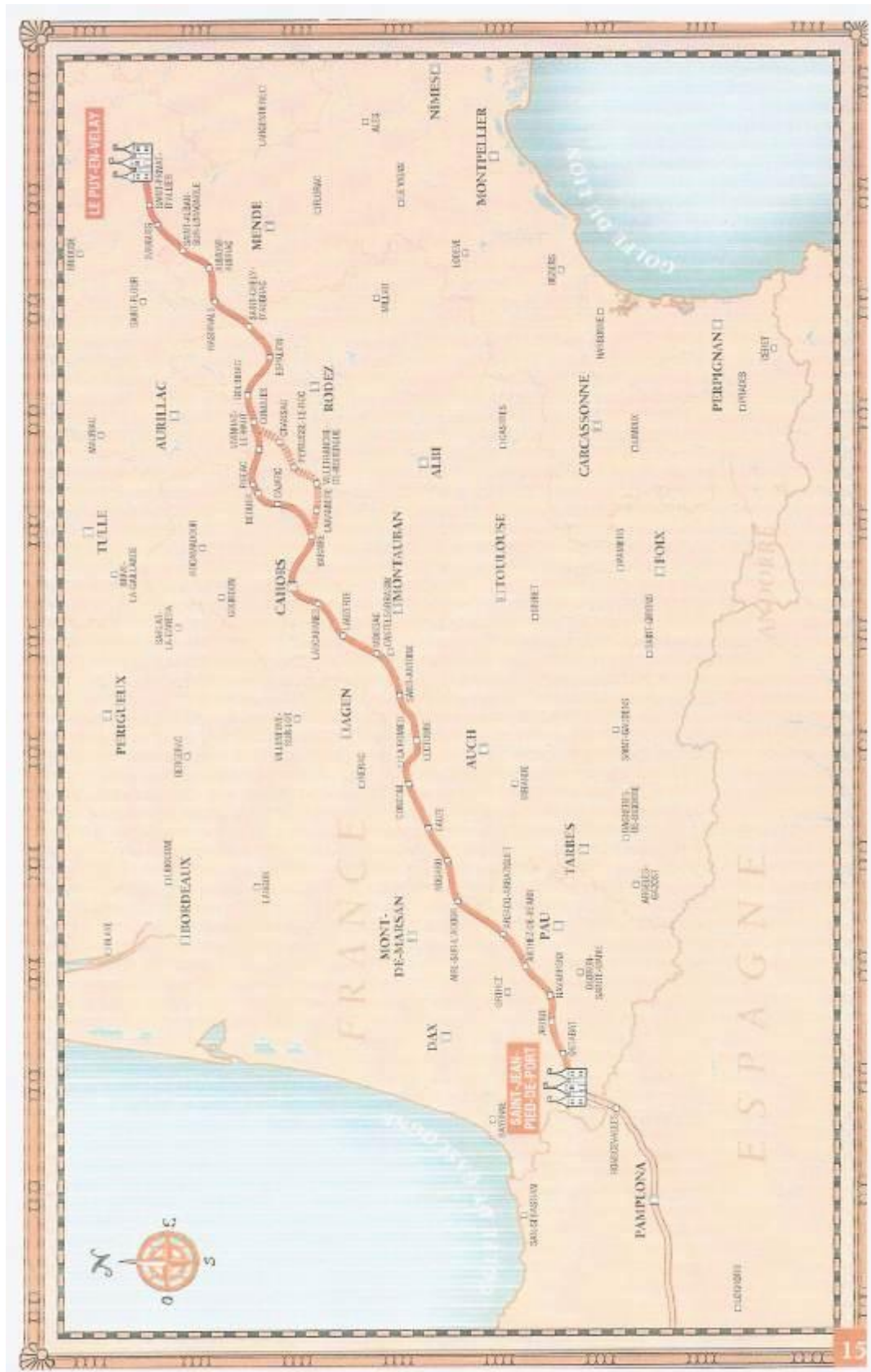
Voor de route en informatie heb ik de boekjes "Le Chemin du Puy" en "Miam-Miam-Dodo" gebruikt. In deze boekjes staan de route en de overnachtingplaatsen vermeld en zijn de belangrijkste bezienswaardigheden beschreven.

De route doorkruist meerdere departementen in Frankrijk, zoals Haute-Loire, Loz  re, Aveyron, Tarn en Garonne, Gers, Les Landes en Pyrénées-Atlantiques.

routeaanduidingen

zie voor gevolgde route: volgende pagina.

Dag 0: 01 mei 2007. Etten-Leur – le Puy en Velay : 0 km.

Eindelijk is het weer zover.

Ik vertrek vanuit Roosendaal en niet vanuit Etten-Leur om tijd te winnen voor de reis. Corrie en ik vertrekken ruim op tijd naar Roosendaal. We nemen hier afscheid.

De trein vertrekt om 6.00 uur naar Brussel.

In Brussel moet ik ruim 1 uur wachten. Van Brussel rijd ik met de Thalys naar Parijs, Gare du Nord. Daar moet ik met de metro naar Gare de Lyon. Hier wacht ik ook ruim 1 uur.

Het is niet druk in de treinen en op de stations. Dit is waarschijnlijk vanwege de Dag van de Arbeid op 1 mei.

Op het Gare de Lyon loopt een echtpaar met rugtassen. Aan de rugtassen hangen St. Jacobsschelpen. Zij zijn dus ook onderweg.

Om 12.00 uur vertrekt de TGV naar Lyon.

Het is onderweg mooi weer.

Meestal een vriendelijk voorjaarslandschap. Mooie veldjes met bloeiend koolzaad. Het gras is ook fris groen.

We passeren met grote snelheid vele kleine dorpen met typische Franse kerkjes.

Het landschap is vaak glooiend. Regelmatig loopt het spoor door uitgehouwen berghellingen.

In 2 uur rijdt de trein naar Lyon. Na aankomst kan ik vrij snel overstappen op de trein naar St. Etienne.

De trein naar St. Etienne is een stoptrein. Het is voor de trein flink klimmen en dalen. De reistijd is redelijk lang voor de afstand door de vele stops.

In St. Etienne is het behoorlijk warm.

Vanaf St. Etienne rijden we met een oud bergtreintje naar Le Puy. Ook een stoptrein. We rijden naar een hoogte van ca. 800 m.

Onderweg begint het te regenen. Hoe dichter we le Puy naderen, hoe harder het regent.

In de trein zitten ca. 10 wandelaars met rugtas. Dus allemaal mensen, die morgen ook zullen beginnen. De meesten zal ik nog wel op de een of andere manier terugzien.

Om 17.15 uur arriveer ik in le Puy.

Ik heb gereserveerd in de jeugdherberg Centre Pierre Cardinal.

Het is vandaag een feestdag. De jeugdherberg gaat om deze reden pas om 20.00 uur open.

Ik kan nu eerst de cathedraal bezichtigen. Het is een mooie Romaanse kerk. Ook zie ik het rose gekleurde Mariabeeld op de rots. Het is wel beeldbepalend. Ik loop nog wat rond in het oude gedeelte. Het ziet er wel mooi uit. Mooie gerestaureerde panden.

Om 18.00 uur gaat het flink regenen. Ik besluit eerst maar te gaan eten.

Om 20.00 uur is de jeugdherberg open.

De jeugdherberg was vroeger een klooster en is nu in gebruik als congrescentrum en jeugdherberg.

Het zijn kille kamers met stapelbedden.

Er komen 2 Fransen bij mij op de kamer, Jerome en Marcel.

Nadat ik gedouched heb, ga ik meteen naar bed. Het was een vermoeiende dag en het is koud op de kamer.

=====

Dag 1: 2 mei 2007. le Puy en Velay – St. Privas d'Allier: 24 km.

Om 6.15 uur sta ik op, want om 7.00 uur is de pelgrimsmis.

Ik ga samen met Jerome, de Fransman, naar de kerk.

Om 6.45 uur zitten we in de kerk en kunnen toezien hoe 3 nonnen alles gereed maken voor de H. Mis.

Er komen ca. 80 mensen in de kerk, waarvan ca. 60 pelgrims. Het is een mis, die, met zang in het Frans, wordt geleid door een priester en de 3 nonnen.

De nonnen zingen erg mooi. Er is een non bij van ca. 30 jaar oud en de priester is ook niet ouder dan 45 jaar.

Aan het eind van de mis worden de pelgrims naar voor gevraagd. Iedereen wordt gevraagd te vertellen waar hij vandaan komt, de reden van zijn tocht, waar zijn tocht start of is gestart en eindigt.

De meesten starten in le Puy en eindigen niet in Santiago. De meesten zijn Fransen. Ik ben de enige Nederlander. Er is ook een Belg, die in Gent is gestart. Ik zal hem later nog enkele malen terugzien.

Iedereen krijgt een klein medaillon van de Zwarte Madonna, een boekje en een handgeschreven gedicht.

Na de mis krijgt iedereen een stempel in zijn Credential.

Daarna ga ik terug naar de jeugdherberg om te ontbijten.

Het is een echt Frans ontbijt. Stokbrood, boter, zelf gemaakte jam en koffie in een grote kom.

Ik maak ook een paar stokbroodjes klaar voor onderweg.

Als ik vertrek blijven de Fransen achter. Zij willen nog wat eten kopen voor onderweg.

Ik ga naar de cathedraal. Daar is het vertrek.

Om 8.45 uur vertrek ik.

Vanaf de cathedraal is er een steile trap naar beneden, via de Rue de Table. Ik loop langs de beroemde fontein op de Place du Plot.

De route is aangegeven middels de wit/rode blokjes.

Ik loop nu door het oude centrum van Le Puy. De straten zijn heel smal.

Hier zijn al vele honderdduizenden pelgrims vertrokken in meer dan 1000 jaar, allemaal door deze smalle steegjes.

Onderweg maak ik een foto van een houten St. Jacobsbeeld.
 Langs de route in de stad staat een paaltje met een bordje. Er staat een schelp op afgebeeld met de tekst: "St. Jacques de Compostelle á 1521 km". Dat moet je dan gerust stellen.
 Aan de rand van le Puy begint het flink te stijgen. Ik loop op een asfaltweg.
 Als ik even buiten le Puy ben, heb ik een prachtig uitzicht over le Puy met de cathedraal en het rose Mariabeeld op de rots.

De wit-rode blokjes zijn goed aangegeven en meer dan voldoende. Als de markeringen zo blijven, mag het volgen van de route geen probleem zijn.
 Het weer is nu goed, alleen erg vochtig door de regen van afgelopen nacht. Hierdoor transpireer ik al vrij snel.
 Ik trek mijn jas uit en rits mijn broekspijpen af.
 Het landschap is glooiend en het pad wordt nu van gemalen puin.
 Er is weinig verkeer op de weg, zodat ik het zingen van de vogels goed kan horen.

De akkers en weilanden zijn afgebakend door gemetselde of gestapelde rotsblokjes.

Ik passeer een kruis. Er staat een bordje bij dat het 1698 km is naar Santiago. Dat klopt niet. Het is aangeboden door de Lionsclub van Le Puy. Het aantal km zal wel bepaald zijn tijdens het drinken van een stevig glas wijn.

Ik kom een man tegen met een paar honden. Als ik de man passeer, laat hij de honden zitten en zegt: "bonne route, monsieur, bonne route".

Het pad blijft omhoog gaan. Het bestaat nu uit grote kiezelstenen. Er ligt ook bouwpuin tussen. Ik verdenk de Fransen ervan, dat dit pad bewust slecht gehouden wordt.

Ik passeer regelmatig enkele medepelgrims. Iedereen is vriendelijk en wenst elkaar: "bonne route of bonjour". In de trein zei niemand iets en nu is men pelgrim onder elkaar.

Regelmatig staan langs de kant van de weg bordjes met de tekst: "Route de St. Jacques".

Ik kom langs een houten hokje met op een barretje een thermoskan koffie en thee. De kosten zijn Donativo (vrijwillige bijdrage). Ik neem een bekertje koffie en doe mijn bijdrage in het potje.

Ik passeer La Roche. Ik loop over een pad in een berghelling. Links gaat het naar beneden en rechts naar boven. Het is erg stil hier.

Als het vlak wordt, is het erg fris. De hemel is flink bewolkt. Het ziet er naar uit, dat het nog kan gaan regenen.

Om 10.30 uur begint het ook te regenen. Ik trek mijn jas aan en trek de hoes over mijn rugzak.

Ik kom in St. Christophe. Het is een gehucht met een paar boerderijen. Verder is er niets. De boerderijen zien er oud uit. Ze behoeven flink onderhoud. Rond de boerderijen is het rommelig en het gras staat erg lang. Men neemt het niet zo net.

Ik kom bij het kapelletje even voor Montbonnet. Het is een lief kapelletje. Het is gewijd aan St. Rochus, patroonheilige van de pelgrims.

Ik loop vaak over z.g. koeienpaden. De paden zijn bezaaid met koeienpannenkoeken.

Om 13.00 uur gaat het weer flink regenen.

Om 13.30 uur heb ik het hoogste punt bereikt. Het is een hoogte van ca. 1200 m. Ik heb vandaag tot nu zo'n 500 m geklommen. Nu gaat het dalen tot St. Privat, dat op een hoogte ligt van 950 m.

Als ik uit de bossen kom, krijg ik een mooi uitzicht over de dalen en het prachtige groen van de bomen. Het is jammer, dat het heijg is.

Het laatste gedeelte is een lastige afdaling. Het pad gaat steil naar beneden en is bezaaid met losse stenen.

Het pad wordt steeds slechter, doordat het ook nog glad wordt vanwege de regen.

Ik loop Privat binnen en ga meteen naar de gîte. Ik ben de tweede, die hier arriveert. De Duitser Günter is er al.

Het is 14.30 uur. Om 16.00 uur komt de beheerster. Het blijkt een Nederlandse te zijn. Ze heet Sonja komt uit Breda en heeft aan de Ginnekenweg gewoond.

Na het inschrijven ga ik de gebruikelijke activiteiten doen, zoals douchen, kleren wassen en schrijven.

Sonja reserveert voor mij en Günter een gîte in Le Falzet.

Ik spreek met Günter af vanavond om 19.00 uur samen te gaan eten.

Vóór die tijd koop ik nog wat eten en drinken voor morgen.

Om 19.00 uur gaan we naar een restaurant. We schuiven aan bij een Duitser en een Deen.

De Duitser overnacht op een camping. Hij vindt het koud in zijn tentje. De Deen slaapt in dezelfde gîte als wij.

Na het eten gaan we terug naar de gîte en ik ga om 21.00 uur naar bed.

=====

Dag 2: 3 mei 2007. St. Privat d'Allier – le Falzet: 30 km.

cum. 54 km.

Om 7.00 uur kunnen we ontbijten. Vooraf ga ik eerst naar de bakker om brood te halen. Het ontbijt is weer op z'n Frans.

Om 7.45 uur vertrek ik. Het weer is goed.

Na St. Privat is het heuvelachtig. De weg bestaat uit grindstenen, soms losliggend, soms vast. Verder kom ik op een asfaltweg. Regelmatig moet ik eraf en een stuk verder kom ik er weer op. Ik krijg een prachtig uitzicht over St. Privat.

Daarna gaat het flink stijgen. Onderweg kom ik langs een ruïne, wat vroeger een verdedigingswerk was. Naast de ruïne staat een kapel. De kapel

is gewijd aan St. Jacques.

Het is erg donker binnen. Een foto kan ik er niet van maken.

De uitzichten bij de kapel zijn mooi.

De terugweg naar de weg is gevaarlijk. Er is geen pad. Ik moet van het ene rotsblok op de andere stappen om naar de weg terug te gaan. Dan is het flink dalen over losliggende stenen en kom ik uit op een asfaltweg.

Ik kom voorbij een waterautomaat. Je kunt er gekoeld water drinken. Aan de muur hangen schilderstukjes. Als iemand geïnteresseerd is, kan hij aanbellen.

Weer een dalend pad met grote grindbiggels. De bewegwijzering is nog steeds heel goed.

Dan gaat het weer stijl omhoog. Het wordt zo steil, dat er treden zijn gemaakt om omhoog te komen. Zelfs dit is niet gemakkelijk.

Ik kom door Ministrol d'Allier. "D'Allier" betekent: "aan de Allier".

Ik ontmoet hier de Deen, die gisteren bij mij aan tafel zat. We drinken samen koffie. Hij vertelt, dat hij het zwaar had vanmorgen door het vele stijgen en dalen.

Na Monistral gaat het plotseling erg steil omhoog en krijg ik het er erg warm van en transpireer erg.

Bij een bank trek ik mijn jas uit. De Deen haalt mij nu in en doet dat ook.
Over een afstand van 4 km stijgt het ca. 500 m. Dat is 12%. Het is pittig.
Na flink stijgen, komt weer flink dalen.
Het koelt hier flink af. Bij een woning hangt een thermometer. Deze geeft 8 graden aan. De wind wordt ook erg koud. Het voelt erg koud aan.
Even verder haal ik mijn trui uit mijn rugtas. Mijn handen worden ook erg koud.
Ik passeer 2 vrouwen en een man. Die zijn warm aangekleed. Maar zij hebben het ook nog koud.
Vóór mij zie ik in de verte de zon en achter mij donkere wolken. Ik hoop, dat het verderop beter is.
Ik loop door het plaatsje Le Vernet. Het is maar een gehucht.
Ik kom bij een fontein, maar het water is niet drinkbaar. Dorstig is het nu ook niet, alleen voor warme koffie.
Er vallen wat druppels regen. Afwachten maar.
De temperatuur begint te stijgen en mijn handen zijn niet meer zo koud.
Na het plaatsje Rognac gaat het weer flink dalen. Het pad bestaat weer uit losse stenen.
Ik krijg weer een mooi uitzicht over het dal. Mooi groen weiland, geel bloeiende bremstruiken en gekleurde daken van de huizen.

Even later is er een mooi uitzicht over Saugues. Ik kom langs een houten beeldhouwwerk, voorstellend een dolfin met een bal op zijn neus. Het beeld is wel 5 m hoog.
Via een steile afdaling kom ik in Saugues. Ik krijg een sms van Charlot. Ze informeert hoe het gaat. Ik sms terug, dat alles in orde is.
Bij een benzinestation zie ik, dat de benzine hier € 1,36 kost. Dat was bij mijn vertrek in Nederland ook ongeveer de literprijs.
Net buiten Saugues drink ik in een bar koffie. Het is dan nog 9,5 km naar Le Falzet.
Hier staat ook weer een beeldhouwwerk. Het is een beeld van St. Jacques, die de richting aangeeft.

Na Saugues gaat het via een asfaltweg weer omhoog.
 De weinige automobilisten steken vaak de hand op als ze passeren.
 Ik kom door Le Pinet. Bij een boerderij staat een boerenkar tegen de gevel. In de gevel zit een opening, waardoor de mest in de kar geschoven wordt. Een beetje ouderwets.
 Om de boerderijen is het erg rommelig met de mesthopen en oud werktuig.
 Ik eet mijn brood, terwijl ik op een oude ploeg zit.
 Ik denk, dat het nog ca. 5 km is naar Le Falzet.
 Het is al uren geleden, dat ik rugtassen heb gezien. Niet vóór mij en niet achter mij.
 Het landschap bestaat in hoofdzaak uit weiland met her en der wat koeien in de wei. Op de achtergrond zie ik de bergen.
 Meestal lopen er koeien tussen met een bel om. In een weiland liggen alle koeien te herkauwen. Dan rinkelen de bellen nog.
 Daarna loop ik door een bos. Er liggen hier veel grote plassen. Het moet hier onlangs nog flink geregend hebben.
 Op een open stuk land lopen honderden schapen te grazen, allemaal net geschoren. Veel schapen hebben ook een bel om. Het klinkt als een schapenorkest.

Vroeger kwamen de schapen uit de verre omgeving hierheen. Er kwamen in het voorjaar schapen, die 240 km moesten afleggen om hier te komen. Ze deden er 6 dagen over om hier te komen. En in het najaar gingen ze weer terug.
 Soms zie ik poppetjes gemaakt van gestapelde steentjes. Dit gebeurt door passerende pelgrims. Dat gebeurt ook in Spanje langs de Camino.

Om 15.30 uur is het nog ca. 2 km naar Le Falzet.

Het laatste gedeelte is licht stijgend.

Vandaag ben ik gestart op 900 m, gedaald naar 675 m en weer geklommen naar 1150 m.

Het gebied is het Centraal Massief.

Het is bekend, dat de bevolking de laatste tientallen jaren is gehalveerd, evenals de veestapel. De tijd is hier echt vele jaren stil blijven staan, misschien wel achteruit gegaan.

Om 16.15 uur arriveer ik le Falzet. De eerste boerderij is de gîte, waar ik moet zijn.

Na aankomst doe ik mijn dagelijkse huishoudelijke taken.

Om 19.00 uur kunnen we eten.

De vrouw van de gîte reserveert de gîte voor morgen.

Het avondeten bestaat uit soep. De kleur is elke avond hetzelfde. De smaak verschilt wel eens. Ik denk, dat het groentesoep is. Rijst met worst, een yoghurt en een soort kersenvlaai met veel pitten na.

Om 21.00 uur hebben we gegeten. Ik drink met nog enkele mensen de wijn op.

Ik ga om ca. 22.00 uur naar bed.

=====

Dag 3: 4 mei 2007. le Falzet – les Estrets: 27 km.

Cum. 81 km.

Om 7.15 uur sta ik op en ga ontbijten. Om 8.00 uur vertrek ik.

Het weer is miezerig of is het een natte mist?

Le Falzet is maar een gehucht. Ik kom erin en ben er gelijk weer uit.

Ik moet de weg af en ga een pad op.

De omgeving is klein, want het is flink mistig. Dat is jammer, want zover ik kan kijken, is het uitzicht mooi.

Na een uur lopen krijg ik het behoorlijk warm en trek mijn trui onder mijn jas uit.

Het pad is wisselend dalen en stijgen.

In de verte zie ik 4 pelgrims lopen, die ik langzaam inhaal.

Het pad wordt modderig. Aan de rand van het pad kan ik nog net droog lopen.

Het blijft miezeren. Ik trek mijn hoes over mijn rugtas. Hij is al behoorlijk nat. Dat water draag ik extra mee.

Ik loop door een groot terrein, dat begroeid is met gras en overal staan bremstruiken, die volop bloeien. Jammer dat het zo mistig is.

Het terrein is vrij vlak. Er waait hier een koude mistwind.

De vrouw van de gîte zei, dat het weer zou verbeteren en a.s. zondag zou het heel mooi weer worden.

De route gaat richting Le Sauvage. Volgens het schema ligt Le Sauvage op een berg van 1300 m hoogte. Dus ik moet nog even flink klimmen. Daarna gaat het weer dalen naar 950 m.

Om 9.30 uur houdt het op met miezeren.

Ik loop niet door Sauvage, maar blijf door de natuur lopen.

Ik loop een tijdje naast de D987. Het duurt gelukkig niet lang.

Ik kom bij een kapelletje Chapelle de Saint Roch. Eerst kom ik nog bij een klein kapelletje van St. Jacques.

De Chapelle Saint Roch is gesloten. St. Roch was vroeger de Franse patroonheilige van de pelgrims.

Ik overschrijdt de grens van 2 departementen. Ik ga van Haute-Loire naar La Lozere.

Om 10.00 uur begint het op te klaren. De mist is opgetrokken, waardoor het uitzicht beter is.

Ik passeer een km-paaltje, waarop staat, dat het nog 1478 km is naar Santiago.

Om 12.00 uur zie ik tussen de bomen een plaats in het dal liggen. Het zou St. Alban kunnen zijn. Hopelijk kan ik daar koffie drinken.

Het is niet St. Alban en ik zie ook geen bar. Het is St. Roch.

Ik moet weer over een geasfalteerde weg verder.

Dan zie ik enkele huizen en een plaatsnaambord. Het is St. Alban. Het is een vrij grote plaats.

Het is nu 12.30 uur. De winkels zijn gesloten. Weer siësta. Er is wel een bar open, waar ik koffie kan drinken. Er zitten nog een paar pelgrims. Zij gaan niet verder. Voor hen zit de dagtaak er al op. Dat is vroeg.

Buiten St. Alban wordt het weer steeds beter. Ik kort mijn broek in en trek mijn jas uit. De zon schijnt nu flink.

Dan gaat het flink steil omhoog. Ik krijg het er warm van.

Boven staat een kruisbeeld met aan een zijde de hangende Christus en aan de andere de staande Maria.

Daarna daalt het weer tot een verkeersweg. De weg moet ik oversteken en aan de andere kant verder gaan.

Het gaat via een smal pad omhoog. Het pad is uitgesleten door het water, dat hier met grote snelheid naar beneden komt bij een onweersbui. De wortels van de bomen steken boven de grond uit.

Ik krijg het steeds warmer. De zon steekt flink tussen de wolken door.

Het wortelpad gaat over in een puinpad.

Als ik boven ben heb ik een prachtig uitzicht over St. Alban in de vallei.

Ik kom in het plaatsje Chabanas. Het is weer een gehucht van 5 boerderijen.

Het is nu nog ca. 3 km naar Les Estrets. Vanaf het plateau zie ik Les Estrets al liggen. Het is nog een tijdje dalen.

De afscheiding van weiland gebeurt hier d.m.v. granieten palen.

Als ik beneden ben, sta ik in Les Estrets. Het is weer een dorpje. De enige voorziening, die er is, is een telefooncel. Daar ga ik vanavond dan ook gebruik van maken.

Ik moet even zoeken naar de gîte.

Als ik aankom is Günther al aanwezig en de Belg, die in Gent was vertrokken. Hij is nu ca. 6 weken onderweg. Hij was ook aanwezig in de pelgrismis in Le Puy.

Ik slaap met 3 anderen op een kamer. Het ziet er netjes uit.

Nadat ik binnen ben, begint het flink te regenen.

Als ik mijn dagboek schrijf komt ook een Zwitserse binnen. Ze heeft niet gereserveerd. Er is geen plaats meer. Dus ze moet verder.

gîte in Les Estrets.

Ik laat de gîteeigenaar een gîte reserveren voor morgen in Rieutort-d'Aubrac.

Het is geen weer om te wassen, omdat het telkens regent. Dus maar hopen, dat het morgen beter is.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Als voorgerecht worden groene linzen met ui geserveerd. Het is de specialiteit uit deze streek en heten in het Frans: lentilles vertes du Puy. Het hoofdgerecht is pasta met wildzwijn. Het nagerecht is een taartje, wat erg zoet is. Ook wordt wijn geserveerd.

Er zijn 12 gasten. Enkele Duitsers, Fransen en een gezelschap van 6 Canadezen.

Na het eten drinken Günther en ik nog wat wijn.

We gaan om 21.15 uur naar bed.

=====

Dag 4: 5 mei 2007. Les Estrets – Rieutort-d'Aubrac: 27 km.

Cum. 108 km.

Vanmorgen vertrek ik om 7.45 uur. We vertrekken met zijn drieën. De Duitser, de Belg en ik. Ik laat hen doorlopen, want ik wil alleen lopen.

Bij vertrek regent het, maar het wordt snel droog.

We zitten nu op 1200 m.

Dit scheelt een aantal graden in temperatuur t.o.v. 400 m, waar we over enkele dagen terecht komen.

Ik ga richting Aumont-Aubrac.

Ik moet onderweg nog eten kopen, want in Les Estrets was geen winkel.

Ik loop over een pad op een berghelling. Aan de rechterzijde in hoofdzaak grasland met naaldbomen in het weiland.

Ik passeer regelmatig granieten en gietijzeren kruisbeelden. De granieten zijn al honderden jaren oud. De ijzeren kruizen zijn van latere datum. De kruizen waren eerst uit devotie, maar later werden ze ook gebruikt als herkenningspunten voor reizigers. De ijzeren kruizen verdwenen vaak, om ze om te smelten.

Het is heel rustig hier. Frisse natuur, redelijk weer en veel vogelgezang.

Ik ben vanmorgen in korte broek vertrokken, want mijn broekspijpen waren nog te smerig van gisteren.

Op een helling voor mij zie ik 3 rugzakken naar boven schuiven. De Belg, de Duitser en een Fransman. Het is een mooi gezicht.

Overal waar ik kijk, zie ik brem, volop in gele bloesem.

Als ik in Aumond Aubrac ben ga ik langs een bakker en haal wat broodjes. Een paar voor vandaag en een paar voor morgen. Het is steeds de vraag wanneer ik weer een winkel tegenkom.

Bovendien is het morgen zondag. Dan zijn praktisch alle winkels gesloten.

Als ik door het dorp loop, zie een bar/tabac. Dat betekent, dat hier telefoonkaarten worden verkocht. Ik koop een telefoonkaart en drink er koffie. Daarna bel ik Corrie. Alles is o.k.

En het is in Nederland mooi weer.

Na het verlaten van Aumond Aubrac zie ik voor de eerste keer graan op het veld.

Om 10.00 uur arriveer ik in La Chase de Peyere. Het is weer een gehucht met een paar boerderijen. Ik ben er snel door en ik zie hier ook geen winkel. Ik kan dus geen drinken kopen voor onderweg. De voorraad is niet groot meer.

Buiten het dorp staat er op een paal, dat ik op een hoogte loop van 1075 m.

Ik ga verder over mooie brede paden naar Les Quatres Chemins.

Vóór deze plaats eet ik aan de kant van de weg mijn brood. Het is nu 12.00 uur. Er passeert mij een Aziatisch meisje.

Les Quatres Chemins is slechts een kruispunt van 4 wegen met een café.

Het terrein wordt nu vlak. Er waait hier een ijskoude wind.

Even verder zit het Aziatische meisje aan de kant van de weg te eten. Ik vraag of ze het niet koud heeft. Ze heeft het erg koud. Ze praat goed Engels, woont in Zuid Korea en loopt naar Santiago. Dat is niet niks voor een meisje en zover van huis. Ze denkt er 2 maanden over te lopen.

Het is nu nog ca. 10 km.

Even verder zie ik Günter terugkomen. Hij is een stukje verkeerd gelopen.

Ik loop nu langs weilanden, waar i.p.v. paardebloemen narcissen groeien. Ze staan volop in bloei. Het is wel een komisch gezicht.

Op het plateau van Aumont-Aubrac kan het vreselijk koud zijn. Dat is het nu ook.

Ik loop nu op een pad, waar aan beide zijden muurtjes staan van gestapelde rotsblokjes. Een mooi gezicht. Er liggen overal rotsblokken. Om de weilanden als afscheiding en los op het veld. Er liggen wel blokken van 4 m hoog. Vlak voor Finerol staat een gedenkteken van Louis Dalle. De man heeft in de oorlog in een concentratiekamp gezeten en is later burgemeester geworden.

Het aantal zwerfkeien op het land wordt steeds meer en ze worden ook steeds groter. Het is nu 13.45 uur. In het dal zie ik mijn eindbestemming voor vandaag al liggen. Het is Rieutort-d'Aubrac.

Het gaat nu bergafwaarts. Het pad is vaak heel modderig. Ik moet allerlei capriolen uithalen om te voorkomen, dat ik natte voeten krijg.

Om ca. 14.15 uur arriveer ik bij de gîte. Ik zie Günter net het terrein oplopen.

Ik zie een paar grote iglo's staan. We worden rondgeleid. Het is bedoeling, dat we overnachten in de iglo's. Het ziet er erg komisch uit. Douchen en wassen kan in het woongedeelte en de eetruimte is een houten gebouw.

Als ik binnen ben, begint het erg hard te regenen. Ik ben net op tijd.

De Canadezen, een Fransman en nog enkele bekenden arriveren later in de middag.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Het is soep, pasta met draadjesvlees en een cake na. Als je allergisch bent voor aspirines, mag je de cake niet nemen.

Günter en ik zitten bij enkele Fransen aan tafel.

Na het eten vertelt de vrouw van de gîte over het ontstaan van de pelgrimage vanaf Le Puy naar Santiago.

Het is ontzettend koud buiten. Het regent en waait hard.

Ik heb gelezen, dat het hier ca. 6 maanden ontzettend hard wintert. Er kan hier dan wel 2 m sneeuw liggen. Ik zou hier nooit willen wonen. Je woont hier erg alleen en het is heel, heel vaak slecht weer. Het is hier het Centraal Massief. Dit gebied staat erom bekend.

Om 21.30 uur ga ik slapen. Het is ook heel koud in de iglo. Ik neem er een paar dekens bij en kom zo de winter door.

=====

Dag 5: 6 mei 2007. Rieutort-d'Aubrac – Saint Chely-d'Aubrac: 24 km. Cum. 132 km.

Om 7.45 uur vertrek ik. Het is erg koud door een snijdende wind. Het heeft vannacht hard geregend. Het voelt erg koud. Vooral op het vlakke gedeelte. Op een helling is het beter. Dan loop ik soms uit de wind.

Het eerste gedeelte gaat richting Aubrac. Ik loop nu ongeveer op een hoogte van ca. 1200 m. Het stijgt naar een hoogte van ca. 1400 m bij Aubrac. Daarna daalt het stevig naar Saint – Chely, dat op ca. 800 m ligt.

Nadat ik enkele kilometers op een asfaltweg loop, zie ik geen aanwijzingen meer. Ik loop terug naar de laatste aanwijzing en constateer, dat ik toch goed loop. Ik kom door Montgros. Hier sluiten nog wat pelgrims aan, die hier overnacht hebben. Het is nog een paar kilometer naar Nasbinals. Ook hier sluiten weer een paar pelgrims aan. In Nasbinals loop ik naar de kerk. Ik bekijk de kerk aan de buitenzijde. Binnen is het erg donker.

Als ik terugga, zie ik iemand met rugtas lopen. Automatisch volg ik hem, zonder naar aanwijzingen te kijken.

Ik kom pelgrims tegen. Ik vind het wel bijzonder. Een paar kilometer verder, zie ik de mensen, die in Montgros aangesloten zijn. Ik overleg met een man uit het gezelschap. Hij zegt, dat dit de richting is naar Aubrac. Even later zie ik de Canadezen, die vannacht ook in de iglo hebben geslapen. Nu weet ik zeker, dat ik verkeert loop. Ik draai om en loop terug naar Nasbinals. Als in Nasbinals terugkom, heb ik $\frac{3}{4}$ uur verloren. Dat is balen.

In de buurt van Nasbinals is een granietgroeve. Dat is te zien, want er wordt hier veel graniet gebruikt voor afscheidingen, palen voor poorten en andere toepassingen.

Na Nasbinals wordt het weer wat beter. De zon komt zo nu en dan te voorschijn tussen de wolken. Ik wacht nog even met mijn jas uit te trekken, want het kan ook zo weer gaan regenen.

Ik loop nu over grote grasvelden met veel bloeiende wilde narcissen.

In de verte zie ik een paar mensen met een paard. Een persoon laat zich aan een touw door het paard voorttrekken. Er zit niemand op het paard. Als ik hen inhaal, praat ik met hen. Het is een echtpaar met een klein kind in een tas op de rug van de man. Ze zijn gestart in Zwitserland. Ze lopen ca. 20 á 25 km per dag. Ze hopen ca. 15 juli in Santiago te arriveren. Ik mag een foto van hen maken.

Ik realiseer me nu, dat ik al een paar dagen paardenhoeven in de zachte bodem heb gezien. Om 11.00 uur is het al warmer. Ik ontdoe me van wat kleding.

Richting Aubrac loop ik over flauwe grashellingen. Het stijgt nog steeds.

In het gras staan paarse anemoontjes, die ik thuis ook heb staan, kleine wilde leeuwenbekjes en viooltjes.

Soms moet ik wat laveren over rotsblokken om geen natte voeten te krijgen.

Aan het eind van een plateau zie ik Aubrac liggen. Ik overschrijd nu de grens van het departement Lozère naar Aveyron.

Het is ook weer zo'n oude plaats. De kerk is gesloten. Later hoor ik, dat hier maar een keer per maand een H.Mis wordt opgedragen.

In een restaurant bij de kerk drink ik koffie en neem een paar flesjes water mee voor onderweg.

Aubrac is weer een plaats, dat welvaart heeft gekend en nu is uitgestorven. Het is alleen nog een doorgangsweg voor pelgrims en wat toeristen.

Als ik Aubrac uit ben, ga ik verder over een asfaltweg. Als ik van de weg af ga, gaat het flink dalen. Het is een half verhard pad met aan beide zijde struiken. Ik loop uit de wind in de zon. Ik haal de Zwitserse vrouw in, die 2 dagen geleden geen slaapplek had.

Ze vertelt, dat ze toen gelift heeft naar Aubrac. Ze heeft veel last van haar knie en loopt langzaam. Even loop ik met haar, maar het gaat te langzaam. Ik ga alleen verder.

Ik loop weer tussen de weilanden. De zon schijnt volop tussen de wolken.

Na de weiden gaat het pad steil naar beneden. Het ligt vol rotsblokken. Hier moet ik oppassen. Dit gedeelte lijkt me voor het meisje en het paard ook niet ongevaarlijk.

Ik kom bij een gehucht, dat Le Bezien heet. Hierna gaat het verder over paden met stenen.

Ik passeer een hoop stenen, die ontstaan is doordat pelgrims stenen op elkaar leggen anderen er nog steeds stenen bijleggen. Ik leg er ook een steen bij.

Ik bedenken, dat ik nog steeds geen Nederlanders heb ontmoet, alleen een Belg. Na een paar kilometer dalen over rotsblokken en stenen kom ik bij een asfaltweg. Ik zie tussen de bomen, dat ik een dorp nader. Het zijn mooie huizen. Dit heb ik nog niet eerder gezien. Het is een lux gedeelte van de plaats. Dit wijkt geheel af van wat ik eerder heb gezien.

Het is de plaats Saint Chely-d'Aubrac. Ik loop door het oude gedeelte en volg de GR65. Ik vraag waar ik de bar "Le Relais de St. Jacques" kan vinden. Het is nog 100 m lopen. Als ik binnenkom, blijkt mijn komst al te zijn aangekondigd door Günter. Günter is net vertrokken naar onze overnachtingplaats.

gîte

Ik drink eerst koffie. De barman is een Belg en is geboren in Luik. Hij geeft mij een briefje met de route naar onze overnachtingplaats.

Na aankomst ga ik douchen en andere huishoudelijke werkzaamheden doen.

Buiten is het warm genoeg om daar mijn dagboek te schrijven.

Ondanks dat het zondag is, zijn er toch een paar winkels open. Ik ga ook boodschappen doen. In de winkel zie ik het Zuid Koreaanse meisje. Ze vraagt waar ik vandaan kom. Als ik zeg, dat ik uit Nederland kom, zegt ze, dat Guus Hiddink in haar land een held is en dat door zijn hulp veel Zuid Koreanen in Europa kunnen voetballen.

Op de weg terug ontmoet ik de Zwitserse vrouw weer. De blessure valt mee. Ze zegt nu, dat ze last had van haar knie, vanwege de kou.

Om 19.00 uur eten we in de bar van de Belg. Hij kookt zelf. Tijdens het eten staat de TV aan en worden de uitslagen bekend van de presidentsverkiezingen in Frankrijk. Sarkozy wordt de winnaar.

Het eten smaakt uitstekend.

Er wordt water bij het eten geserveerd. Iemand vraagt naar de wijn. De Belg zegt: "Water is de wijn voor de pelgrim".

Na het eten ga ik terug naar het huis, waar ik slaap en ga meteen naar bed.

Het huis erg mooi en zeer smaakvol ingericht. Mooie slaapkamer en net sanitair. Is dit niet te veel luxe voor een arme pelgrim?

=====

Dag 6: 7 mei 2007. Saint Chely d'Aubrac – Espalion: 24 km.

Cum. 156 km.

Om 6.45 uur sta ik op en ga weer naar de bar om te ontbijten. Na het ontbijt ga ik terug naar het overnachtingadres om mijn rugtas in te pakken.

Om 7.30 uur vertrek ik. Het is mooi weer

Ik ga het bruggetje uit de 16^e eeuw over en verlaat Saint Chely.

De voorspelling is voor vandaag ca. 18 á 20 graden. Dus het ziet er goed uit.

Na enige tijd ga ik de asfaltweg af. Het gaat vrij steil omhoog. Daarna is het wat dalen en klimmen. Het pad is omgeven door naald- en beukenbomen. Ik loop door het dorpje Combrussat.

Het begint, ondanks de goede voorspelling, toch te regenen. Ik kom langs een weiland met ca. 30 grote, bruine koeien. Ze hebben erg grote hoorns. Ze dragen in beide oren labels. Ook de kleine kalveren hebben dezelfde grote labels.

Ik loop door het gehucht Lestrade.

In een open schuur is een fonteintje om drinkwater te tappen.

Ik realiseer me, dat het maandagmorgen is en dat ik hier heerlijk rondwandelen en kan genieten van de natuur, de dorpen en de omgeving.

Het wordt nu droog en warmer. Ik twijfel of ik mijn jas uit zal trekken.

Tot nu heb ik vandaag nog niemand voor of achter me gezien.

Ik kom op een asfaltweg uit en ga links af.

Ik kan over het dal naar de andere kant kijken. De bergen zijn mooi gekleurd door de begroeiing.

Mijn thermometer geeft 14 graden aan. Het is toch wisselend weer deze morgen.

Ik ben vanmorgen ca. 300 m gedaald, maar nu stijgt het weer.

Ik heb al enige tijd geen markeringen gezien en begin te twijfelen. Bij een kruising is ook niets aangegeven. Ik moet terug naar de laatste aanwijzing. Na ca. 20 minuten ben ik terug, waar ik van de berghelling afkwam.

Er staat een markeringskruis op de brug aan de overzijde van de weg. Nu zie ik naast de brug een pad met een aanwijzing. Het is bijna niet te zien. Bijna $\frac{3}{4}$ uur in tijd verloren.

In Creze kan ik koffiedrinken. Ik ben vanmorgen de eerste gast.

Als ik verder ga, passeer ik 3 oudere collega's.

Ik zie St. Comte liggen. Ik loop door de plaats. Hier staan veel huizen met vakwerkspanten in de gevels en de daken bestaan uit leien.

Er zijn weinig aanwijzingen. Ik moet steeds zoeken.

Als ik St. Comte verlaat, loop ik over de brug van de Lot.

Ik loop ca. 11/2 km langs de Lot, zonder dat ik aanwijzingen zie en ik begin weer te twijfelen. De Lot is een snelstromende rivier. Er komt veel water van de bergen naar beneden. Ineens zie ik een pad links omhoog met een aanwijzing. Het is een pad, dat steil omhoog gaat naar een bron.

Het is spekglad en de bodem bestaat uit natte, bruine klei of leem. Er is zelfs een stuk zo steil, dat de helling is uitgevoerd d.m.v. traptreden. Ik moet erg transpireren. Eigenlijk ben ik nu wel blij, dat het maar 12 graden is. Als ik op het plateau aankom, is het alleen maar modder en klei. Heel erg.

Ik zie in het dal Espalion liggen. Het uitzicht maakt veel goed.

Het gaat nu dalen. Dan moet ik weer klimmen en kom langs een basaltgroeve en ik moet nog verder omhoog.

Als ik boven ben, heb ik een mooi uitzicht over Espalion. Het is jammer, dat het nevelig is. Als ik verder ga, kom ik langs een groot Mariabeeld. Het is wel 5 m hoog. Het staat op de rand van een rots. Ik kan niet aan de voorzijde komen, want daar gaat het steil naar beneden.

Daarna gaat het gestaag naar beneden. Na een tijdje dalen, kom ik weer bij de rivier de Lot. Het water stroomt nog steeds onstuimig. Ik volg de markeringen en kom, via een sportcomplex, in de stad uit.

Espalion is een vrij grote plaats. Er zijn alle voorzieningen. Dus hier kan ik bevoorraden voor de volgende dagen. Ook kan ik er nog even naar huis bellen.

De Lot loopt door Espalion. Er zijn een paar mooie bruggen gebouwd over de Lot en er staan prachtige huizen aan de rivier.

De oude brug wordt nu gerestaureerd. Het ziet er mooi uit. Het doet me denken aan de brug van Puente la Reina in Spanje.

Günter is er al. We drinken in een bar koffie, want de gîte is nog gesloten. Het is nu 14.00 uur. De gîte gaat pas om 16.00 uur open.

Om 16.00 uur gaan we naar de gîte. Het is een Gîte Communal. Dat is een gemeentelijke Gîte.

Na de koffie ga ik eerst geld pinnen en naar huis bellen. Alles is o.k.

Zodra we binnen zijn, worden we ingeschreven. Het ziet er mooi uit. De gîte is ondergebracht in een gerestaureerd oud pand.

Er slaapt ook een Belg bij ons op de kamer. Er komen nog meer bekenden, zoals de Zuid Koreaanse, de Zwitserse Anja en enkele anderen.

Het meisje van de gîte reserveert voor morgen een gîte in Golin hac.

Tijdens het eten leert de Zuid Koreaanse mij in het Koreaans te zeggen "eet smakelijk".

Dat is in het Koreaans: "Thei Moko".

Tijdens het avondeten zitten Günter en ik bij dezelfde Fransen aan tafel als gisteren. Ze komen uit de Elzas.

Het weer is nog steeds niet bijzonder. Het is soms zelfs fris. Dat had ik voor mijn vertrek niet verwacht.

Om ca. 21.00 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 7: 8 mei 2007. Espalion – Golin hac: 27 km.

Cum. 183 km.

Ik ontbijt in de gîte en om 7.30 uur vertrek ik.

Het weer is weer miezerig. Het blijft steeds hetzelfde weer, ondanks de betere voorspellingen.

Vóór de mooie brug, die gerestaureerd wordt, ga ik links af.

Ik zie nog de Zwitserse Anja, die om verschillende redenen er vandaag mee stopt en naar huis gaat.

Na enige tijd verlaat ik de asfaltweg en ga links af en via een klimmetje omhoog. Het is een kort, maar venijnig klimmetje.

Ik krijg wel een mooi uitzicht, maar het is wel erg pittig. Ik krijg het al snel erg warm, zodat mijn bril aanslaat.

Op een vlakstuk kan ik weer wat op adem komen. Ik trek mijn jas uit, want het is nu weer droog.

Ik kom weer op de asfaltweg uit. Het is weer een beetje vlak. Dus mijn benen kunnen weer op krachten komen.

Het is nu 9.00 uur. Het gaat langzaam naar beneden.

De uitzichten zijn mooi. Er is nevel boven de bergen, maar voor de rest is het hier helder.

Even later loop ik over een pad, dat geheel is overgroeid door bomen en struiken. Het ruikt hier heerlijk fris. Het is echt genieten hier.

Het gaat wel redelijk steil naar beneden. De helling is ca. 15%. Ik loop nu via een moddergoot naar beneden. Het is ook nog vieze modderklei. Mijn schoenen en broek zitten helemaal onder. Het ziet er eigenlijk verschrikkelijk uit. Dit is iets minder genieten. Ik hoop, dat dit niet te lang duurt. Toch nog wel een kwartier.

Ik kom weer op de asfaltweg en het begint weer te regenen.

Ik loop door het gehucht Beauregard. Er staat een kerkje helemaal buiten het dorp. Helemaal vrij in het weiland.

Ik loop nu richting Estaing.

Giscard d'Estaing was ca. 15 jaar geleden president van Frankrijk. Hij heet Valéry Giscard. Een van zijn voorvaders bewoonde hier een kasteel. Hij liet "d'Estaing" achter zijn naam voegen. Dit tot grote tegenzin van de plaatselijke bevolking.

Even na het bord van 2,50 km tot Estaing moet ik links de berg over, dus niet via de asfaltweg.

Het is een verschrikkelijk steile helling. Ik moet verschillende keren stoppen om mijn benen even "op adem" te laten komen.

Als ik naar beneden kijk, zie ik de Lot en de verkeersweg. Na 20 minuten sta ik weer op de verkeersweg, maar wel 100 m hoger.

Ik zie weer een tijdje geen markeringen. Het duurt even, maar verderop zie ik ze weer.

Het begint weer te miezeren. Waar blijft dat goede weer toch.

Ik kom bij Estaing. De burcht en de brug zijn de aandachtstrekkers van de stad. De route loopt langs Estaing.

Ik loop over een asfaltweg met rechts van mij een riviertje. Het kan niet de Lot zijn, want het water is heel rustig.

De temperatuur is nu 14,5 graden en ik loop nu op een hoogte van ca. 200 m.

Ik heb er nu ca. 14 á 15 km opzitten vandaag

Na een paar kilometer ga ik van het asfalt af en daal af via een halfverhard pad. Rechts ligt een dorp, maar ik moet links af een bergweg op. Volgens mij is Jacobus bang, dat ik teveel koffie drink. Hij laat zich wel erg gelden vandaag. De uitspraak: "Jacobus staat je altijd bij, maar hij geeft je geen kilometer cadeau " is vandaag van toepassing. Als ik boven ben, gaat het pad over in een asfaltweg. Ik zie nog steeds hoger gelegen bergen. Die zal ik ook nog wel moeten passeren. Ik kom bij een afdak, waar een auto onder staat. Er staan een tafeltje en 2 stoeltjes. Die heeft Jacobus daar neergezet. Dat komt goed uit. Het is al 11.00 uur en ik heb nog niet gegeten of gerust. Ik neem plaats aan het tafeltje en eet wat koeken, want brood heb ik niet kunnen kopen. Het is weer een feestdag in Frankrijk en alle winkels zijn gesloten. Ik zie al dat ik een stukje verder weer van de weg af moet en weer een berg op kan. Ik heb eigenlijk geen zin meer om verder te gaan en zeker niet weer een berg op.

Het is ca. 11.30 uur, als ik weer verder ga. Het is ca. 15 graden. De helling is weer een kuitbijter. Daarna kom ik weer op asfalt. Volgens mij gaat de weg slingerend de berg op en wij moeten zonder omwegen omhoog. Het blijft maar miezeren. Hierdoor moet ik mijn jas aanhouden. Tijdens het klimmen transpireer ik erg. Dan loop ik weer een tijd over de asfaltweg. Deze blijft ook stijgen. Het is wel mooi. Mooie panorama's over de dalen, de groene weiden en vogelgeluiden. Ik heb vanmorgen nog geen collega's voor of achter mij gezien. Het is heel rustig. Als ik op het hoogste punt ben, gaat het dalen. Ik passeer de dorpen le Mas en Les Costes. Langs een weiland zie ik een lange slurf van afgedekt hooi. Het is wel een raar gezicht.

Het blijft dalen over de asfaltweg. Het houdt niet op. Ik moet weer van de asfaltweg af en via een bergpad moet ik weer omhoog richting Golin hac.

Ik passeer een Duits echtpaar, dat op een paar rotsblokken rust en eet. Ze bieden mij een koek aan, die ik aanneem. Ze vinden het een zware dag vandaag. Zij gaan ook naar Golin hac in dezelfde vakantiewoningen als ik.

De uitzichten geven je een beetje afleiding tijdens het zwoegen over de bergpaden.

Behoudens enkele korte klimmetjes daal ik af.

Als ik weer de asfaltweg ben overgestoken, gaat het pijlsnel naar beneden. Ik passeer nog een echtpaar en als ik weer op het asfalt kom, ben ik vlak bij Golin hac.

Ik loop naar het centrum en zie dat ik te ver ben doorgelopen. Ik moet op een camping zijn. Ik arriveer op de camping om ca.14.00 uur. De camping heet: Les Chalets de St. Jacques. Ik slaap in een chalet voor 4 personen. Günter, een echtpaar en ik. Het zijn meer bouwkeetjes of schuurtjes.

Onze kleren kunnen hier gewassen en gedroogd worden. Dat is nodig, want de laatste dagen zat het weer niet mee en dat is niet goed voor wassen en drogen.

We eten vanavond in het plaatselijke restaurant. Het staat naast de kerk. Ik zit bij een Duits echtpaar uit Hamburg. Het is het echtpaar, dat vanmiddag op een paar rotsblokken zat te rusten. Het gesprek gaat de gehele avond over spiritualiteit. Zij zijn er wel erg mee bezig. Om 21.00 uur is het weer bedtijd.

=====

Dag 8: 9 mei 2007. Golinhaac – Conques: 20 km.

Cum. 203 km.

Om 7.30 uur eten we in hetzelfde restaurant als gisteravond.

Ik kan meteen vertrekken, want ik heb mijn rugtas meegenomen.

Vandaag ga ik naar Conques. Het is maar 20 km, zodat ik er op tijd kan zijn en ik het stadje kan bezichtigen.

Het weer is weer niet best. Het is nevelig en belooft niet veel goeds. Het is ook een beetje kil. Het is 14 graden en ik ben nu op een hoogte van 490 m.

Na een paar pittige klimmetjes gaat het ca. 6 km over een asfaltweg dalend naar Espagnac. Regelmatig moet ik van de weg af voor bergweg of pad.

In Espagnac bezoek ik de kerk. Het is weer een dorpje, maar met een bar.

Net voorbij de kerk kan ik koffiedrinken.

Als ik wegga komen 2 Duitsers binnen. Ik heb ze eerder ontmoet. Ze wonen net over de grens bij Roermond. De ene spreekt zelfs een beetje Nederlands. Iemand had hen attent gemaakt op een alternatieve route. Ze hebben 1 uur door lang gras moeten lopen. Hun broek en schoenen zijn doornat.

Ik loop door Senergues. Het gaat weer flink omhoog.

Het weer is wisselend, dan weer miezeren, dan weer droog.
 Ik moet weer een pad op, dat volledig modder is. Het is ook echt modderen. Mijn schoenen zijn een blok modder.
 Na verloop van tijd probeert de zon door de wolken te breken.
 Ik passeer 8 pelgrims, die op een muurtje van een brug zitten te eten. Ik vergeet er een foto van te maken. Het is wel een mooi gezicht.
 Daarna wordt het een steil pad naar beneden. Het gaat over grote keien. Het is levensgevaarlijk. De stenen liggen los en zijn glibberig.

Het lijkt er op, dat de Fransen de paden slecht houden door zo nu en dan een vracht puin over de paden te kiepen. En dan denken ze: zo, die pelgrims kunnen er voorlopig weer tegen.

Het blijft duren. Steeds maar rotsblokken. Dit is echt niet leuk meer.

Conques ligt in een dal. Dus blijft het dalen tot in Conques.

In Conques is de temperatuur aanmerkelijk hoger.

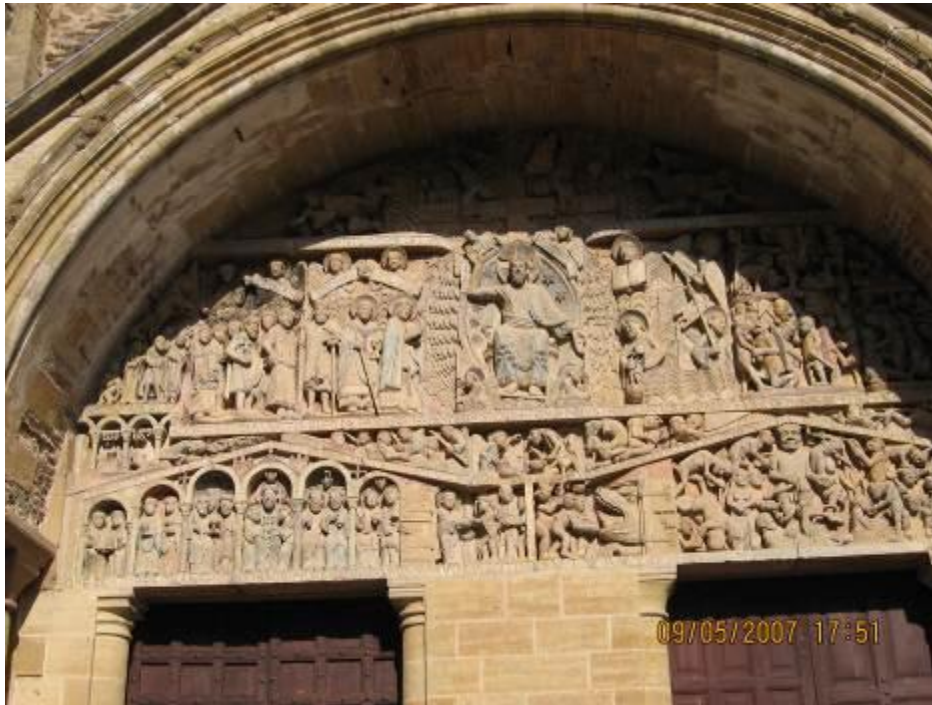
Op afstand kan ik op het stadje neerkijken. Het ziet er mooi uit. Allemaal oude panden, die mooi gerestaureerd zijn. Er is geen nieuwbouw te zien.

Ik loop het stadje binnen. Het ene gebouw is nog mooier dan het andere.

Vrij snel vind ik de gîte. Er zijn al een paar mensen.

Na de gebruikelijke werkzaamheden ga ik naar het centrum en bezichtig de kerk van binnen en buiten. De kerk dateert van ongeveer 1100 na Chr. Heel bijzonder is de timpaan boven de ingang. Deze stelt het laatste oordeel voor. Het linker gedeelte de hemel, waar de mensen gelukkig zijn. Het rechter gedeelte is de hel. Deze mensen zitten in de ellende.

Vroeger was Conques een verplichte verblijfplaats voor de pelgrims, onderweg naar Compostella.
 Het zijn mooie smalle straatjes. Het ziet er allemaal erg mooi, alleen erg toeristisch uit. Wat zal het hier druk zijn in de zomer.
 Ik loop door de straatjes langs mooie oude panden met vakwerkspanten.
 Ik koop een aantal ansichtkaarten om te versturen. In het Bureau de Touristes kan ik internetten en een mail versturen.
 Daarna ga ik mijn dagboek schrijven.

Om 18.00 uur gaan Günter en ik weer naar het centrum om wat te drinken en boodschappen te doen. Er is alleen een bakker, zodat ik alleen wat cakejes (Magdalena's) kan kopen. De twee Duitsers van nabij Roermond zitten ook op een terras. We moeten weer het verhaal aanhoren over de alternatieve route. Ze eten een pannenkoek met ham en kaas. Wij bestellen hetzelfde. Het smaakt prima. Als we de pannenkoek opgegeten hebben, hebben we geen honger meer.

Om ca. 20.30 uur gaan we naar de kerk. Er is een pelgrimsdienst, die in hoofdzaak bestaat uit zang en orgelmuziek.

In de kerk zitten wel ca. 50 pelgrims.

Aan het eind van de dienst krijgen we de pelgrimszegen.

Na afloop bel ik Corrie. Alles is in orde.

Om 21.15 uur komen de 2 Fransen binnen, die in Le Puy bij mij op de kamer hebben geslapen. Ze zijn doodop. Het is voor hen de laatste dag geweest. Om 22.00 uur moeten ze nog gaan eten.

De slaapgelegenheid is gescheiden, mannen en vrouwen apart. Dat was in Spanje wel anders.

Als de 2 Fransen uitgerommeld zijn, val ik om ca. 22.30 uur in slaap.

=====

Dag 9: 10 mei 2007. Conques – Montredon: 30 km.

Cum. 233 km.

Om 7.00 uur vertrek ik. Ik loop in het stadje een stukje verkeerd, maar kom daarna weer snel op de goede route.

Het is een mooi geplaveide straat.

Eerst nog over een heel mooie brug, die nog mooier geplaveid is.

Na het verlaten van het stadje moet ik meteen flink klimmen. Conques ligt in een dal.

Na een poos passeer ik een asfaltweg en ga aan de andere kant via een bergweg verder. Het blijft klimmen. Het is echt zwaar nu. Ik kom boven het wolkendek. Het is heel helder boven de

wolken.

Om ca. 8.00 uur ben ik uit het dal. Ik loop over een vlakte tussen weilanden. Ik krijg het weer erg warm.

Ik ben vanmorgen in shirt en korte broek vertrokken, omdat het weer er goed uitzag. Ik passeer een kapel, die op een helling staat. Ik maak er foto's van.

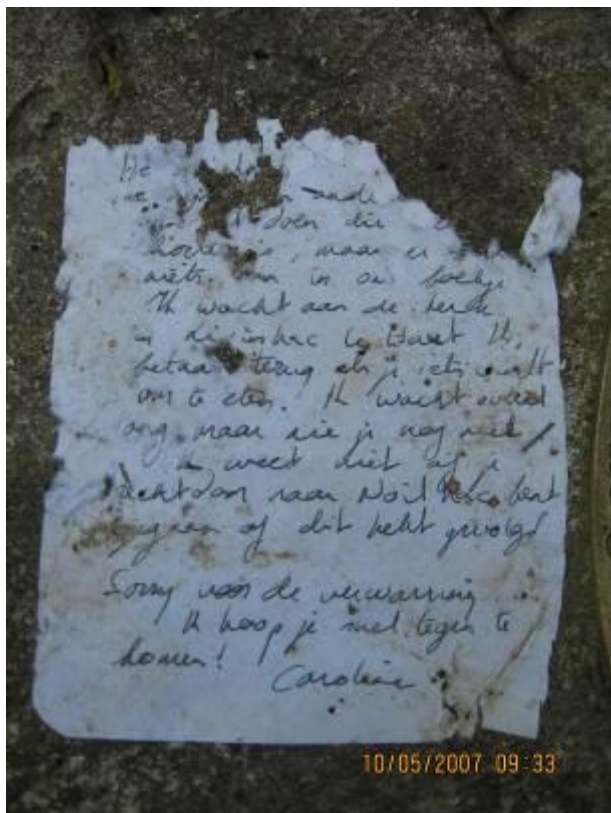

Ik ben nu 250 m hoger dan toen ik vertrok.

Ik passeer het gehucht La Clementies. Het is weer een gehucht met 3 boerderijen.

Ik loop een tijd op een asfaltweg en daarna ga ik weer een bergpad op. Verder weer asfalt en dan kom ik in Les Brefinies. Dan gaat het steil naar beneden, gedeeltelijk door een bos.

Bij een bruggetje is een briefje geplakt op een steen. Het is in het Nederlands geschreven. Ik maak er een foto van.

Daarna weer steil omhoog.

Ik zie even weer geen markeringen meer. Verderop zie ik ze weer. Het is telkens de onzekerheid of ik terug zal gaan of niet.

Dit gedeelte is erg modderig en ik heb het erg warm.

Ik kom uit bij een kruisbeeld. De dorpjes liggen rechts en ik moet rechtdoor.

Ik heb vandaag nog niemand gezien, behalve dan in Conques.

Ik kom in de plaats Prayssac. Geen winkel of bar. Het volgende dorp ligt 10 km verder. Ik moet extra water. Ik zie geen fontein. Dus ik klop op een deur. Een oude vrouw doet open.

Ze haalt meteen water. Nu kan ik weer even vooruit.

Ik vervolg de weg naar Decazeville. Er wordt hier volop gras gemaaid. Het ruikt heerlijk. Op een moment zie ik pelgrims van een andere kant komen. Het blijkt, dat zij de alternatieve route hebben genomen. Deze

route is korter en zij konden ontbijten in Noailhac en er was een winkeltje.

Ik heb weer mooie uitzichten over een dal met kleine dorpjes.

Ik ga langs de weg zitten om wat te eten. Het zijn cakejes. Dus niet gek. Stokbrood van een dag oud is niet te eten. Het kost je je tanden. Het is nu ca. 11.00 uur.

Op een asfaltweg passeer ik een paar medepelgrims.
Ik loop via een asfaltweg door het plaatsje La Combe.
Het gaat verder naar Decazeville. Als er arriveer, kan ik in een bar koffie en een sandwich nemen. Het duurt even voor het bereid is.
De winkels zijn gesloten, omdat het 12.30 uur is en iedereen rust.

Nu ga ik op weg naar Livinhac le Haute. De temperatuur is gestegen tot 27 graden.
Ik loop nog door een gehucht, dat zelfs geen plaatsnaamaanduiding heeft.
In het zand van het pad zie ik afdrucken van paardenhoeven. Dat zullen weer collega's te paard zijn. Misschien tref ik ze nog.
Bij Livinhac ga ik over een brug over de Lot.
Ik tref hier weer de 2 Duitsers van nabij Roermond. Ze gaan niet verder dan Livinhac en blijven hier overnachten.
Hier kan ik weer extra water meenemen. Ik heb vandaag al een paar liter water gedronken.
Ik bekijk hier nog de kerk, maar vergeet er een foto van te nemen.

Daarna ga ik een bergwegje op. Het is helemaal overgroeid met bomen en struiken. Dat is prettig, als de zon flink schijnt en het waait nog een beetje.
In de verte zie ik een dorp op een heuvel liggen. Dat zou Montredon moeten zijn.
Ik moet eerst nog stevig klimmen om in de plaats aan te komen.

Ik loop nog de plaatselijke kerk in. Het is een eenvoudig interieur, maar wel sfeervol. Bij de kerk staan ook 4 Canadezen de kerk te bekijken.

Ik moet nog 200 m lopen om de gîte te bereiken. Günter is er al.

Na de gebruikelijke werkzaamheden, ga ik in de tuin een praatje maken met de 2 Canadezen en 2 Fransen. De Canadezen komen uit Quebec en de Fransen uit Montpellier. Het zijn George en Frank. Ze lopen tot Figeac en gaan dan weer naar huis.

gîte in Montredon

Om 19.00 uur kunnen we eten. Ik zit bij de Franse en Canadese echtparen. We zijn totaal met 8 mensen vandaag.

Er wordt hier verteld, dat het de voorbije dagen flink heeft gesneeuwd in de Aubrac. Ik was er 4 dagen geleden.

Om ca. 21.30 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 10: 11 mei 2007. Montredon – Faycelles: 27 km.

Cum. 260 km.

Ik vertrek om 7.30 uur. Het weer en de temperatuur zijn goed.
Vannacht heeft het verschrikkelijk geonweerd. Meer gedonder dan regen, denk ik.
De route gaat door een landbouwgebied met veel graan.

Door de vrouw van de gîte is gezegd, dat er in Saint Felix een epicerie zou zijn. Ik moet eten, drinken, shampoo en batterijen kopen.
Vóór Saint Felix vallen de eerste regendruppels. De lucht is nu wel erg grijs.
In het dorp is geen winkel te vinden en volgens de inwoners is er ook geen winkel. De eerste winkel is pas in Figeac. Dat is 9,5 km verder.
Na het verlaten van het dorp begint het weer op te klaren. De zon schijnt tussen de wolken.

Misschien wordt het toch nog mooi weer.
Ik loop langs het dorp Saint Jean Mirabel. Dus niet door het dorp.
In een weiland lopen 6 ezels. Ze kijken mij wel zo dom aan, dat ik er een foto van moet maken.

Het is raar weer vandaag. Nu is de hemel weer betrokken en dreigt het weer te gaan regenen. Het weer is hier nog veranderlijker dan in Nederland.
Ik heb vandaag nog geen pelgrims gezien. Dit komt, omdat de meesten gisteren in Livinhac zijn gebleven. Deze mensen zal ik waarschijnlijk ook niet meer zien, omdat zij dan vandaag in Figeac blijven overnachten.
Ik passeer nu regelmatig druivenvelden. Het worden er steeds meer. Ik neem aan, dat ik nu in een wijnstreek ben aangekomen.
Het is vandaag tot nu redelijk vlak. Dat loopt weer eens prettig na al die dagen van alleen maar klimmen en dalen. En dan de modder niet te vergeten.
Als ik op een asfaltweg loop, zie in een dal Figeac liggen. Het is een grote plaats. Het zal nog wel even duren voor ik daar ben gearriveerd. Een bord geeft aan, dat het nog 31/2 km is en 13 km naar Faycelles.

Het lopen gaat goed, alleen gooi ik teveel steentjes in mijn schoenen, waardoor ik regelmatig moet stoppen. Ik kan zelfs geen zandkorrel in mijn schoenen verdragen, laat staan steentjes. Ik zie een winkel van LeClerc. Hier kan ik boodschappen doen, maar ik kan er geen geld pinnen. Dat moet ik dan maar in Figeac doen.

Ik kom aan de zuidzijde in Figeac. De route doet maar een klein gedeelte van Figeac aan. Jammer eigenlijk, want Figeac moet een mooi stadje zijn.

Ik ga koffie drinken, geld pinnen en een telefoonkaart kopen. Deze kaart kost de helft van de vorige. Dus die man heeft mij dus voor € 7,50 opgelicht. Dat zal niet meer gebeuren.

Bij een brug zie ik weer de routemarkeringen. Ik loop nu Figeac weer uit. Figeac ligt in een dal. Dus ik moet weer klimmen om verder te gaan. De weg is goed, breed en egaal.

Als ik bijna uit het dal ben, zie ik Günter aan een picknicktafel zitten te eten. Ik ga bij hem zitten en eet ook wat.

Als ik verder ga, hou ik de mooie uitzichten over Figeac.

In een weiland lopen ca. 40 koeien. Er staat midden in de wei een melktank. Het is zwart bond vee. Het lijkt wel of het op de koeien gedrukt is, zo mooi.

De temperatuur is nu 24 graden. Dus heerlijk weer. De hoogte is ca. 300 m.

Als ik zo rond kijk, heb ik niet de indruk, dat de mensen hier arm zijn. De huizen en de boerderijen zien er niet florissant uit. De mensen hier hechten niet zoveel waarde aan uiterlijk vertoon. Het lijkt, dat het hier veel rustiger aan toe gaat dan bij ons. Er zijn echter ook wel nieuwe huizen met zwembaden. Dus heel rijke mensen zijn er hier ook. Of geldt hier ook status.

Het vee, dat in de weilanden loopt, ziet er goed uit. Het land ligt er verzorgd bij.
 Alleen is het om de boerderijen meestal een rommeltje en onverzorgd.
 In de verte zie ik Fayselles liggen. De kerk staat op een heuvel.
 In een openstaande schuur fotografeer ik een heel ouderwetse treincar vol met spullen.
 Als ik Fayselles binnenloop, staat tijdig de route naar de gîte aangegeven.
 Fayselles is een leuk, mooi plaatsje. Hier staan ook mooie dure huizen.
 Günter is er al. Het ziet er binnen heel netjes uit. Het is allemaal nog redelijk nieuw.
 Wij zijn de enige gasten. Na de gebruikelijke werkzaamheden eten we om 20.00 uur in het restaurant. Wij zijn ook hier de enige gasten. Dus er wordt vandaag niet veel verdiend.

=====

Dag 11: 12 mei 2007. Faycelles – Limogne: 41 km.

Cum. 301 km.

Om 7.00 uur vertrek ik. Ik wil vandaag een flinke afstand afleggen.

In het plaatsje Mas de la Crois (na 31/2 km) zie ik weinig aanwijzingen. Ik loop zelfs een keer terug om te kijken naar de laatste markering.

Ik loop zelfs 11/2 uur met zeer weinig markeringen. Ik vraag onderweg aan iemand of ik wel goed loop. De meeste mensen aan de route kennen de route. Hij zegt, dat ik goed loop.

Maar na 11/2 uur kom ik in een dorp, dat bij mij niet in het boekje staat. Dus ik ben helemaal verkeerd. Er staat ook een bord, dat het 11 km is naar Figeac. Ik had nu minimaal 20 km van Figeac moeten lopen.

Ik houd een auto aan, die in de goede richting rijdt. Ik vraag of hij mij op de route wil afzetten. Dat wil hij wel doen.

In de auto is het een verschrikkelijke bende. Voorin kan ik niet zitten, vanwege de rommel. De achterbank moet eerst wat opgeruimd worden om een zitplaats vrij te maken. Mijn rugtas moet in de achterbak, waar ook alles opnieuw gerangschikt moet worden. Het zijn lege waterflessen, lege wijnflessen, lege sigarettenpakjes, kratten, kinderstoeltjes en veel ondefinieerbaar vuil. Maar hij is van goede wil.

Hij zet me op de goede route af.

Even later zie ik, dat het nog 4 km is naar Gréalou. Door al het gedoe ben ik maar 2 km verder in 11/2 uur lopen. Dus ik heb meer dan 1 uur verloren.

Ik loop nu door een natuurgebied. Het pad is aan beide zijden afgezet met gaas.

Nadat ik Gréalou ben gepasseerd, kom ik in Cajarc. Cajarc ligt een dal. Ik ben hier om ca. 12.00 uur.

Ik ga de stad in en ga op een terras zitten en drink koffie.

Er zit ook een Nederlands echtpaar, dat hier op vakantie is.

Na het verlaten van Cajarc moet ik weer redelijk steil omhoog om uit het dal te geraken. Daarna gaat het weer licht naar beneden over een pad, dat bezaaid is met losliggende stenen.

Het is intussen 24 graden geworden. Dus lekker

warm.

Het pad gaat daarna zigzag tegen een berghelling omhoog. Aan de ene kant berg en aan de andere kant de afgrond. Boven kom ik uit op een asfaltweg.

Het is hier een aardbeengebied. Overal staan aardbeien. Meestal onder plastic. Overal

staan bordjes: "aardbeien te koop".

Ik loop over de Pont de Gaillac. Het is een nieuwe brug over de rivier de Lot. De oude brug is gesloopt, behalve de landhoofden. Op de oude landhoofden staan nog steeds de markeringen van de route Gr 65.

Daarna komt er nog een pittige klim. In korte tijd heb ik al 300 m moeten klimmen. Het lijkt wel of er geen eind aan wil komen.

Om ca. 14.00 uur kom ik op een asfaltweg. Het is nu 25 graden. In het gras, naast de weg, zitten 2 Noorse dames te eten.

Aan de kant van de weg staat een bord, dat de route vanaf hier tot Cahors nieuw is. Ik passeer nog 3 Fransen. Ik heb vandaag niet veel collega's gezien.

Langs de weg worden buxushagen gebruikt als afscheiding. Alleen worden ze niet geknipt. Het ruikt heerlijk.

Vóór mij loopt een echtpaar met dezelfde rugtassen. Op een afstand

doet de tekening op de tassen denken aan slakken, die vooruit kruipen.

Ik kom weer langs een dorp. Het is Saint Jean-de-Laur. Hier overnachten ook veel pelgrims. Mijn water is bijna op. Ik moet snel water hebben, anders moet ik bij eerste de beste woning aankloppen. Plotseling zie ik op de muur een bordje hangen met de tekst: "L'eau potable". Dus drinkwater.

Inderdaad op de muur zit een kraantje. Hier kan ik 1 1/2 liter water bijvullen. Hiervoor moet Jacobus gezorgd hebben.

Ik spreek met de 2 "slakken". Zij hadden gisteren hetzelfde meegemaakt als ik vanmorgen. Ook verkeerd gelopen en terug laten brengen naar de route.

Ca. 4 km voor Limogne moet ik weer van de weg af. Het gaat weer omhoog via een puinweg.

De rechter schouderband van mijn tas wordt pijnlijk. Ik verstel wat banden. Ik hoop, dat het helpt.

Ik loop door Mas de Dalat, daarna Mas de Palat. "Mas" betekent "berg". Deze streek ligt op een hoger niveau en alle dorpjes beginnen met "Mas".

De hele route na Cajarc gaat door een natuurgebied, wat wel rustig en mooi is.

Ik arriveer ca. 16.45 uur in de gîte in Limogne. Limogne is een groot dorp. Er zijn winkels, bars, etc. De gîte is een groot huis, waar ook de beheerster woont.

Mijn schouder is erg pijnlijk. Ik moet er iets aan doen. Dit kan ik niet lang volhouden.

Na de dagelijkse beslommeringen gaan Günter en ik een biertje drinken in het dorp.

Als we op het terras zitten, zie ik een Pharmacie. Ik ga er heen en leg uit wat ik aan mijn schouder voel. Ik krijg een tube massagezalf voor genezing van spierblessures. Ik smeet er meteen wat zalf op. Het voelt direct beter.

Als ik terug in de gîte ben, masseer ik nogmaals mijn schouder met de zalf.

De gîtebeheerster is een Belgische en komt uit Knokke. Ze vindt het erg leuk, dat er iemand is waarmee ze Nederlands kan praten. Het is een erg nerveus type.

Om 19.00 uur gaan we met enkelen een pizza eten. We zitten met 6 man aan een tafel. Een Zwitserse (Heidi), Fransen en 2 Amerikanen. Heidi is gestart in Zürich en loopt naar Santiago. De Amerikanen (echtpaar) hebben in 2004 de Camino gelopen.

De pizza is groot en smaakt voortreffelijk en is niet duur.

gîte in Limogne

Als ik ga slapen, heb ik het gevoel, dat de zalf helpt.

=====

Dag 12: 13 mei 2007. Limogne – Cahors: 41 km.

Cum. 342 km.

Om 7.00 uur kunnen we ontbijten. De Belgische madame rent zenuwachtig rond. Ze heeft zich verslapen en iedereen aan tafel zit op haar te wachten.

De pijn in mijn schouder is minder.

Na een Frans ontbijtje vertrek ik om 7.15 uur.

Het wordt vandaag een redelijk vlakke route. Het gaat weer veel door natuurgebied.

Het is om 8.00 uur al 19 graden.

Na 8.00 uur begint de lucht toch te betrekken. Afwachten maar.

Het schijnt hier onlangs nog flink geregend te hebben, want er staan grote plassen op de weg.

Ik kom langs het plaatsje Mars de Verve.

Mijn schouder is toch weer erg pijnlijk. Ik stop en doe mijn rugtas af. Ik stel alle banden opnieuw.

Als ik even loop, voel ik dat dit beter aanvoelt.

Het gaat alleen door natuurgebied. Niet veel over te zeggen nu, maar het is wel genieten van de natuur. Het wandelen, het alleen zijn, het zingen van de vogels, de mooie planten en de

bloemen en zo nu en dan een praatje met iemand.

Het weer is nu prima. Zon en zo nu en dan schaduw en soms een windje.

Ik kom langs het dorp Bach. Dit dorp is genoemd naar de beroemde componist, die hier enige tijd heeft gewoond.

Er zitten 2 mensen op een muurtje. Ik ga er bij zitten. Het zijn Noren, die naar Santiago lopen. Gisteren heb ik 3 Noren gesproken, vandaag weer 2.

Ik kom langs een Fransman, die bij zijn auto staat. Als ik hem passeer, begint hij een beetje Engels te praten. Hij vraagt of ik water wil. Dat wil ik wel. Ik zie aan de man, dat ik hem er een plezier mee doe. Hij vindt het leuk, dat een Fransman en een Nederlander met elkaar Engels praten. Ik kom uit op een plateau, waar ik in een vallei dorpen zie liggen. Ik verwacht Cahors ook te kunnen zien.

Als ik het plateau over ben, zie ik Cahors liggen. Dan gaat het steil naar beneden, naar Cahors. Ik krijg het erg warm. Het is nu 28 graden. En die tas maakt het, voor mijn gevoel, nog 10 graden warmer.

Het is te zien, dat Cahors bestaat uit een oud en nieuw gedeelte.

De route leidt de stad in. Ik kom bij een informatiebureau voor pelgrims. Ik krijg een stempel en een plattegrond met hierop aangegeven, waar de gîte is. De gîte is een Gîte Communal. Als ik vlak bij de gîte ben, kom ik een Nederlands echtpaar tegen. Zij zoeken onderdak voor vannacht. Zij gaan met mij naar de gîte. Helaas is er geen plaats meer.

Om 15.45 uur ben ik bij de gîte. Eerst inschrijven en dan naar de kamer. Het is een heel oud zootje. Ik moet 4 trappen op om op mijn kamer te komen. Dan moet ik ook nog een paar gangen door. De brandveiligheid is hier echt niet gewaarborgd. Dit zou bij ons in Nederland niet meer kunnen. Geen vluchtwegen dan de trappen, die ik gepasseerd ben. Dit moet dan een jeugdherberg zijn. Schandalig.

Onze slaapkamer bestaat uit 3 stapelbedden, waarvan 2 bedden stuk zijn. Als Günter en ik op de kamer komen is er al een Frans echtpaar. Ze gaan naar een andere kamer, omdat ze deze kamer maar niets vinden. Het is ook niks. Het personeel is wel aardig en behulpzaam. Zij kunnen er ook niets aan doen.

Na de huishoudelijke werkzaamheden gaan Günter en ik naar de stad. Mijn was hangt buiten te drogen. We willen het oude gedeelte bezichtigen en gaan eten.

Als we een kwartier weg zijn, wordt het zwaar bewolkt en even later spoelt het. Arm wasgoed. Wij regenen doornat. Na een half uur houdt het op met regenen. Wij hebben tussen 2 flinke buien een restaurant gevonden, dat open is. Het is zondag en dan zijn praktisch alle restaurants gesloten. We eten voor de verandering vandaag een pasta, die nog goed smaakt ook.

Daarna gaan we terug naar de gîte. Het is nu droog. Het wasrek is omgewaaid en alle wasgoed ligt in het zand. Ik schud het vuil er wat af en leg het op de onbezette bedden. Het is erg warm op de kamer, dus dat helpt bij het drogen. Als we op de kamer terugkomen is het Franse echtpaar weer terug op de kamer. In de nieuwe kamer hadden ze veel overlast van muziek van de jeugd, die vlak bij hun kamer overnachtten.

Gîte Communal in Cahors

Om 21.30 uur gaan we naar bed. Het is erg warm op de kamer.

=====

Dag 13: 14 mei 2007. Cahors – Montcuq: 31 km.

Cum. 373 km.

Om 6.30 uur sta ik op. Ik kan meteen ontbijten.

Om ca. 7.00 uur vertrek ik.

Als ik buiten kom, regent het. Ik trek mijn regenhoes over mijn rugtas.

Ik verlaat de stad via de bekende brug le Pont Valentre.

Ik moet direct klimmen. Het zijn treden. Dat betekent, dat het erg steil omhoog gaat. Op de bovenste trede staat, dat de treden in 1965 zijn gerestaureerd.

Daarna is het een tijdje redelijk vlak tot hellend.

Het begint echt hard te regenen. Ik word helemaal doornat. Door mijn jas en broek heen. Tot op mijn huid.

Na ca. 10 km kom ik in de plaats Labastide Marnhac. Het regent nog steeds. Daarna volgt er een stuk van 12 km naar Lascabanes. Nog steeds in de regen.

In Lascabanes zie ik ca. 10 pelgrims in een park zitten. Ik loop door, want het is een stukje van de weg af.

Er zijn ook geen dorpen waar ik koffie kan drinken.

Na de middag wordt het eindelijk droog. Het is dan ca. 15 graden. Het is goed wandelweer en mijn kleren drogen weer door de wind.

Het is dan nog ongeveer 10 km naar Montcuq.

Ik krijg nu weer te maken met een kleverige witte substantie op het pad. Het kleeft erg aan mijn schoenen. Ze worden wel 2 maal zo zwaar. Als ik loop vliegt het ook alle kanten uit, zelfs ook in mijn schoenen.

Gedurende de laatste 10 km, moet ik 5 keer stoppen om de troep en stenen uit mijn schoenen te halen. Het ergste is, dat je nergens kunt gaan zitten.

Het laatste deel naar Montcuq is asfalt. Dan kan ik het leem een beetje van mijn schoenen af lopen.

Als ik in Montcuq aankom, blijkt, dat de gîte aan de andere kant van het dorp is.

Om 15.00 uur arriveer ik er. De gîte heet: Le Souleillon.

Het is allemaal vrij nieuw. Het ziet er erg mooi uit.
Dit is wat anders dan die varkensstal van afgelopen nacht.
Ik word ontvangen met 2 koppen koffie. Eindelijk weer koffie.
Ik kan al mijn wasgoed hier wassen en drogen. Dus alles, wel of niet gewassen of droog, gaat opnieuw de was in.
Ik loop terug naar het dorp om naar huis te bellen en tape te kopen. Thuis is alles in orde en tape heeft men hier niet.

Als ik terug ben, ga ik eerst mijn schoenen afwassen. Ze zien er verschrikkelijk uit.
Daarna stuur ik een mail naar Corrie, Pascale en Charlotte.
Er is vannacht hier ca. 30 man. Zo druk was het de vorige dagen nergens. Het is een hele drukte, maar erg gezellig. De beheerders zijn ontzettend aardige mensen. Zij doen alles om het iedereen naar de zin te maken.

Tijdens het avondeten zit ik naast het echtpaar, dat ik gisteren in Cahors heb ontmoet. Zij blijken ook uit Etten-Leur te komen. Dat is toch wel erg toevallig. Het zijn Thelma en Han uit de Antwerpenlei. Zij zijn ook in Le Puy gestart, alleen een paar dagen eerder dan ik.

Tijdens het eten vertelt de vrouw van de beheerder, dat de gîte vandaag 4 jaar bestaat. Het is de eerste keer, dat de gîte vol is. Ze zijn zelf ontzettend enthousiast en behulpzaam. Het zijn heel warme mensen, die zich volledig inzetten voor de pelgrims.

Ik zie hier meerdere bekenden. Het Franse stel, dat gisteren bij ons op de kamer sliep en nog enkele anderen.

Tijdens het eten is het gezellig. Een paar Fransen staan op en beginnen pelgrimsliederen te zingen, die door velen worden meegezongen.

gîtebeheerders

Om 21.00 uur is het eten gedaan. Iedereen kan betalen en krijgt een stempel in zijn Credential.

Ik praat nog wat na met enkele mensen en ga om 21.30 uur naar bed.

=====

Dag 14: 15 mei 2007. Montcuq – Saint Martin: 28 km.

Cum. 401 km.

Om 7.00 uur kunnen we ontbijten. Ik neem afscheid van het beheerderechtpaar en vertrek om 7.15 uur.

De lucht is helder en het is fris.

Er is voor vandaag hetzelfde weer voorspeld dan gisteren. Het ziet er nu in ieder geval beter uit dan gistermorgen.

We moeten weer het dal uit. Dus dat is weer klimmen. Zodra ik het dorp uit ben, begint meteen het klimmen. Het is weer pittig. Na $\frac{3}{4}$ uur klimmen, ben ik weer uit het dal. Het is een rustig landschap. Een beetje klimmen, een beetje dalen.

Het landschap bestaat uit druiven, grasland en graan. De akkers liggen tegen de hellingen. Dat is heel anders dan 100 km terug. Daar was weinig landbouw. Het landschap was veel ruwer met hier en daar een stukje grasland.

De temperatuur is maar 12 graden. De zon schijnt. Dat maakt het wel aangenaam om te wandelen.

Ik krijg weer een venijnig klimmetje voor de kiezen met dezelfde modder als gisteren. Het is spekglad. Ik moet meerdere malen rare sprongen maken om niet onderuit te gaan. Ik heb tot vandaag veel geluk gehad. Als ik hier onderuit ga, is het een ramp.

Als ik boven ben, komt even later weer een dergelijke helling maar dan naar beneden. Het is heel erg afzien en erg goed opletten.

Aan beide zijden van het pad staat een afscheiding van gaas met aan de bovenzijde prikkeldraad. Als het hier fout gaat, wordt ik gespietst.

Ik heb weer geluk. Ik kom onbeschadigd beneden. Mijn schoenen zien er verschrikkelijk uit. Ik had ze gisteren nog afgewassen.

Daarna loop ik door het gras. Hierdoor kan ik mijn schoenen een beetje schoon lopen.

Ik loop langs het dorp Montlaurun.

Na ca. 14 km lopen kom ik in de plaats Lauzerte. Hier is een supermarkt. Hier kan ik inkopen doen. Ik koop weer Magdalena's. Als ik Lauzerte verlaten heb, is het weer klimmen en dalen. Alleen met iets minder modder.

Het is nu ca. 11.00 uur. De temperatuur is 19 graden. Tot nu is het prima weer vandaag. Ik loop een stuk met een Zwitser. Hij is in

Lüzern gestart en loopt naar Santiago. Hij spreekt alleen Frans, geen Duits of Engels. Dat valt mij tegen van een Zwitser. De meesten spreken in ieder geval Duits en Frans. Ik loop nu richting Durfort-Lacapelette. Ik loop langs koolzaadvelden, die nu uitgebloeid zijn en op het zaad groeien. Er staan veel klaprozen tussen, die volop in bloei staan. Ik passeer een hotel. Er zitten een aantal mensen op het terras te eten. Een vrouw komt mij een glas water brengen. Het had beter een goed glas wijn kunnen zijn.

In Durfort-Lacapelette kan ik koffie drinken. Heerlijk. Ik moet dat toch wel erg vaak missen. Om deze reden drink ik 's morgens maar veel koffie bij het ontbijt. Bovendien kan ik hier ook even zitten, want onderweg is deze gelegenheid er praktisch niet. Het weer is meestal niet van dien aard, dat ik zo gemakkelijk in gras ga zitten. En van banken heeft men hier, volgens mij, nog nooit gehoord. Per jaar passeren hier ca. 15.000 pelgrims. Het zal wel teveel luxe zijn voor een pelgrim! De enige zitplaats is meestal een muurtje of een rotsblok met een vlakke bovenkant.

Ik heb vandaag 2 maal in het gras gezeten om te eten. Eigenlijk zou je een beetje goed moeten kunnen zitten om uit te kunnen rusten.

De markeringen zijn regelmatig maar matig aangebracht. Steeds twijfel ik of ik wel goed loop. Meestal loop ik dan wel goed, maar de twijfel is er wel. Het komt wel voor, dat ik 600 á 700 m geen markering zie.

Ik zie nu een richtingaanduiding naar Saint Martin. Het is nog ca. 21/2 km.

Om ca. 14.30 uur arriveer ik bij de gîte. Binnen is het niet helemaal proper, om maar niet te zeggen smerig. De ruimte is niet schoongemaakt, nadat de slapers van afgelopen nacht zijn vertrokken. Het is ook koud binnen.

In de loop van de middag komen er nog 6 mensen bij.
De ruimte is veel te klein voor zoveel mensen.

Het begint om 17.00 uur bovendien nog te regenen. Al het wasgoed gaat naar binnen. Nu is het helemaal een bende. Maar iedereen is van goede wil en schikt zich in zijn lot.
Om 19.00 uur kunnen we eten in het woonhuis. Binnen is het erg groot, mooi en hoog. Het wordt helemaal gerestaureerd. Het is een echt Frans herenhuis.
Het eten is goed. Wat eten we? Juist. De pasta met een stuk kip, eend of gans.
Om 20.30 uur hebben we gegeten. Ik ga meteen naar bed. Het is buiten en binnen koud, alleen in de slaapzak is het een beetje warm.

=====

Dag 15: 16 mei 2007. Saint Martin – Auvillar: 32 km.

Cum. 433 km.

Het was vannacht alsof ik een varkensstal sliep. Verschrikkelijk. Wat een gesnurk. Dan regent het ook nog, als ik buiten kijk. Het ziet er niet goed uit voor vandaag. Günter en ik bekijken de route en besluiten i.o.m. de gîtevrouw, dat we vandaag beter een alternatieve route kunnen nemen. De route van vandaag zou heel slecht zijn vanwege de vele regen van vannacht en van de laatste tijd.

Na het ontbijt vertrek ik om 7.15 uur. Het regent heel erg. Ik vraag me af, waar ik toch mee bezig ben. Ik begin nu aan de 15^e dag. Ik denk, dat ik nog geen dag heb gehad zonder regen.

Ik loop aan de zijkant van de weg richting Moissac. Dat is ca. 10 km. Het lopen gaat goed. Ik heb een lange broek aan, zodat ik geen stenen in mijn schoenen kan gooien. Bovendien kan er geen water in mijn schoenen lopen. Het is toch wel prettig, dat ik niet steeds hoeft te stoppen om de stenen uit mijn schoenen te kloppen.

De vrouw van de gîte had verteld, dat het slecht weer zou blijven tot zondag.

Na een paar kilometer kan ik op een pad naast de weg lopen, zodat ik niet steeds het opspattende water tegen me aan krijg van de auto's.

Om ca. 9.00 uur ben ik in Moissac. Het regenen is iets minder erg.

Günter en ik zijn gelijktijdig in Moissac.

We gaan langs een pharmacie om tape voor mij te kopen. Het lukt hier wel.

Daarna gaan we in een restaurant koffie drinken.

Het Franse echtpaar, dat in Cahors op dezelfde kamer sliep als wij, komt ook hier koffie drinken

Na de koffie gaan we naar de cathedraal. We kunnen niet naar binnen, omdat er een begrafenisplechtigheid is.

We gaan na Moissac weer ieder op eigen tempo verder.

De route gaat verder langs een kanaal, het Canal Lateral.

Even later gaat het pad verder tussen het kanaal en de rivier de Tarn, die bij een meer overgaat in La Garonne.

Het is een geasfalteerd pad.

Het blijft veel regenen. Ik ben toch wel blij, dat ik vandaag heb gekozen voor een alternatieve route.

Om ca. 10.00 uur is het 14 graden. En het regent nog steeds flink.

Langs het kanaal wordt nu het gras gemaaid. Het ruikt lekker.

Het weer lijkt wel het TV programma: "petje op, petje af". Als even droog is petje op, gaat het later weer regenen dan weer petje af.

Om ca. 11.00 uur kom ik bij een viaduct, waar een Fransman zit te eten. Ik ga bij hem zitten. Ik kan dan tenminste droog een boterham eten. Hij woont in Blois en spreekt goed Engels. Hij laat zijn fototoestel gewoon in de regen liggen. Hij vindt het wel leuk, als ik vertel, dat ik al diverse malen in Blois ben geweest.

Het pad blijft het kanaal volgen. Soms moet ik een brug over en aan de andere kant verder lopen. En even verderop de brug weer over en terug.

Aan de andere kant van het kanaal zie ik de plaats Malaucourt. Het is een langgerekt dorp.

Bij Pommevieu verlaat ik het pad langs het kanaal en ga richting Espalais.

Bij binnenkomst in Espalais wil ik een foto maken van de plaatsnaam. Er zit een Amerikaanse vrouw voor. Ik mag haar ook op de foto zetten. Ik moet ook een foto van haar met haar toestel maken. Ze heeft 10 jaar geleden de Camino gelopen in de maand april.

Toen zij in Santiago aankwam, kwamen die dag 8 mensen aan in Santiago. Dat is nu wel anders.

Na Espalais is het nog 11/2 km naar Auvillar.

Het dorp ligt op een bergje. Ik moet nog even flink klimmen.

Als ik het dorp in kom, zie ik Günter al lopen.

We overnachten ca. 4 km buiten Auvillar. Ik ben om 13.30 uur in Auvillar.

Het toeristenbureau gaat om 14.00 uur open.

Er is afgesproken, dat iemand belt vanuit het toeristenbureau. Dan worden we opgehaald en morgen teruggebracht.

We gaan eerst wat eten. Ik neem een omelet, want ik heb grote honger.

Daarna kijken we wat rond in de omgeving en melden ons bij het toeristenbureau. De man is er snel. Hij geeft ons een rondleiding in de kerk en rond de kerk. De kerk bestaat uit diverse bouwstijlen door de lange bouwtijd en vernieuwingen.

We rijden naar zijn huis. Het huis is een boerderij, die gedeeltelijk verbouwd is om dienst te doen als gîte. De bewoners zijn gepensioneerd. De woning staat op een berg. Het uitzicht is erg mooi over de vallei.

We moeten in de woonkamer eerst wat drinken. Dat doen we graag.

De man zet een DVD op van een bezoek aan Guimper in Bretagne. Dit bezoek was een uitwisseling. Morgen komen mensen uit Guimper naar Auvillar. De gasten slapen dan in deze gîte.

Na $\frac{3}{4}$ uur DVD gekeken te hebben, zijn we het een beetje beu en willen naar onze verblijfplaats.

We moeten via een buitentrap naar onze kamers. Ik verbaas me zeer. Een etage is helemaal verbouwd in stijl. Het ziet er prachtig uit. We hebben beide een eigen kamer. Er is een mooie douche en toilet. Dit is toch wel totaal anders dan afgelopen nacht.

De verschillen tussen de gîtes zijn vaak heel groot. Sommigen zijn niet zo netjes, anderen zijn fantastisch mooi.

De vrouw reserveert voor ons een gîte voor morgenavond in Lectoure. Het is een gîte van het Presbyteriaans Kerkgenootschap.

Om 19.30 uur eten we. De vrouw heeft er veel werk van gemaakt. Een soort bonensoep, Courgetteschotel, ganzenpoot met brood, iets ondefinieerbaars en aardbeien uit eigen tuin.

Het is 22.00 uur, voordat we klaar zijn met eten. Het is heel gezellig. Terwijl wij eten, bellen ze of worden ze diverse malen gebeld. Dat gaat met veel gedoe gepaard. Hele discussies en verhalen via de telefoon. Afgelopen nacht heeft hier een pelgrim geslapen, die in de modder gevallen was en een knieblesure heeft. Hij wou zijn bagage naar de volgende overnachting laten brengen, zodat hij zonder rugtas kon lopen. Transbagage zou hiervoor zorgen. De bagage wordt pas om 21.00 uur opgehaald, nadat de

chauffeur telefonisch begeleid wordt door de vrouw. Wat een toestand. En dat allemaal onder het eten.

Om 22.30 uur kunnen we naar bed.

Dag 16: 17 mei 2007. Auvillar – Lectoure: 32 km.

Cum. 466 km.

Het ontbijt staat om 7.00 uur klaar, zodat ik om 7.15 uur kan vertrekken.

Het regent weer, als ik vertrek.

We worden door de vrouw van de gîte op de route afgezet.

Het wandelen gaat, ondanks de regen, goed.

Vandaag ga ik naar Lectoure.

De route gaat door een gebied met veel landbouw. Ik zie maïs, erwten, graan en zonnebloemen. Ik zie hier geen druiven of weiland.

Om 8.30 uur is het droog. Het is zwaar bewolkt en het waait flink.

Het is vandaag hemelvaartsdag. Het is stil op de weg. Ik heb nog geen auto's gezien vanmorgen.

Ik zie, dat men hier nog veel gebruik maakt van onkruidverdelgers. Langs paden, sloten en om verkeersborden is de begroeiing vaak doodgespoten.

Gisteren vertelde de familie, dat het vaak regenachtig weer is in mei. Dit in tegenstelling van april. Toen was het mooi weer. Vanaf de maand juni wordt het meestal heel warm.

Ik loop naar Saint Antoine. Hier verlaat ik het departement Tarn en Garonne en kom in Gers.

Na een tijd op asfalt te hebben gelopen, ga ik verder over een pad met een breedte van ca. 2 m, dat naast de asfaltweg ligt.

Het plaatsje Saint Antoine is niet meer dan een paar huizen. De route vervolgt daarna naar Miradoux. Hier is een kleine supermarkt. Ik koop een paar dingen en drink koffie in de plaatselijke bar.

Daarna ga ik naar Castet-Arrouw.

Het pad is een graspad naast de weg. Het gras is in de looprichting plat gelopen. Alles in dezelfde richting. Alles richting Santiago.

Het regent regelmatig, soms is het weer even droog.

Er staan hier naast de weg veel kamperfoelies. De bloemen ruiken heerlijk.

Ik passeer het bord, waarop staat, dat het nog 10 km is naar Lectoure.

Het is iets meer dan 15 graden. Na 12.00 uur wordt het niet meer droog.

Ik moet weer van de weg af en loop door bossen. De paden zijn weer modderig. Maar veel minder erg dan enkele dagen geleden.

Ik kom een paar keer quads tegen, die flink scheuren over de paden. Het lijkt of ze opdracht hebben gekregen om de paden nog eens om te ploegen.

Lectoure komt in zicht. Ik zie op een afstand de kerk met stompe toren al staan. Het lijkt dichtbij. Het duurt toch nog $\frac{3}{4}$ uur alvorens ik Lectoure binnenloop.

Het gebouw van de Presbyteriaanse kerk staat vlak bij de cathedraal.

Ik loop naar het gebouw. Het is nu 14.00 uur. Het wordt pas om 15.00 uur geopend. Dus ik ga naar een bar.

In deze bar zit Günter te eten. Ik bestel ook wat te eten.

Om 15.00 uur gaan we naar ons verblijf.

Het gebouw is heel oud en is onderhoudsbehoevend. Dat geldt ook voor binnen. De ruimtes zijn hoog, rommelig en koud. Nergens staan verwarmingsradiatoren. Wel is in elke ruimte een grote open haard.

Er zijn 2 zalen op de 1^e verdieping. Een voor de dames en een voor de heren.

De ledikanten en het sanitair zijn oud. De natuursteen traptreden zijn gerepareerd met epoxy en heeft een heel andere kleur. Het past helemaal niet bij elkaar. De kasten zijn mooie oude kasten. De deuren hangen scheef in de kasten. Het is een rommeltje.

Het gebouw blijkt niet van de Presbyteriaanse kerk te zijn. Het gebouw heet zo en behoort tot de parochie van Lectoire. Het gebouw wordt gebruikt als onderkomen voor pelgrims. De verzorging gebeurt door vrijwilligers. Deze mensen doen dit gedurende 2 weken en dan komen anderen hun vervangen. Deze mensen doen ontzettend hun best om het iedereen naar de zin te maken. Het zijn een man en een vrouw (Janine).

Iedereen verblijft hier op basis van half pension. De bijdrage is "donativo".

Zij hebben ook het eten gekookt.

Tijdens het avondeten komt ook de pastoor mee eten. Hij heet Pierre. Het is al een oude man en loopt met een stok. Pierre houdt een stevig pleidooi om het bedrag "donativo" niet laag te houden, want het kost allemaal wel erg veel. Wij eten groentesoep, kip met spaghetti en een vlaasje na.

Het is gezellig. Ik zit naast een vrouw uit Lyon. Ze heeft in Dinard gewoond. Ik vertelde de vrouw, dat ik die plaats wel kende. dat vond ze wel leuk.

Om 20.45 uur zijn we klaar met eten.

Iedereen helpt met opruimen en afwassen. Daarna worden de Credentials gestempeld en de vrijwillige bijdrage betaald.

Om ca.21.30 uur ga ik naar bed. Het is koud op de slaapzaal.

Dag 17: 18 mei 2007. Lectoure – Condom: 27 km.

Cum. 493 km.

Om 6.30 uur sta ik op. Het is nog steeds koud op de kamer.

Het ontbijt is al klaar gezet door Janine. Het ontbijt bestaat uit stokbrood met diverse soorten zelf gemaakte jam en natuurlijk de koffie.

Om 7.15 uur vertrek ik.

Vandaag is het marktdag in Lectoure. De straten staan vol met marktkramen.

De Fransen hebben vandaag een vrije dag, omdat het vrijdag na Hemelvaart is.

Het weer ziet er niet best uit. Het is zwaar bewolkt, maar het regent nog niet.

Ik moet richting Marsolan.

Als ik Lectoure uit ben, ga ik over een pad door een bos. Het pad is flink glibberig. Het beetje gras, dat op het pad groeit, geeft nog een beetje stevigheid.

Na enige tijd kom ik op een asfaltweg.

's Morgens kruipen er altijd veel slakken over het vochtige asfalt. Het zijn bruine, zwarte of rode slakken. Ze steken het pad of weg allemaal in dezelfde richting over. Ik moet opletten er niet op te stappen.

Om ca. 9.00 uur wordt de lucht helderder. Het wolkendek breekt open en de zon begint te schijnen.

Om 10.00 uur is de zon weer weg en is de lucht weer zwaar bewolkt.

De akkerbouw bestaat meest uit zonnebloemen, soms uit graan.

Na het asfalt ga ik verder over een pad, dat erg slecht is. De bodem is vochtig. Dit maakt het pad spekglad.

Ik moet een helling op. Ik kom bijna niet omhoog. Ik glijd van voor naar achter, van links naar rechts. Het is heel erg. Dit is veel erger dan de Hollandse klei.

Als het kan, probeer aan de rand van het pad te lopen, maar dat heeft iedereen al geprobeerd. Dus dat levert ook niet veel goeds op. Mijn schoenen wegen nu wel 5 kg en mijn broek is tot mijn knieën modder. Ik val een keer op mijn zij en kan niet voorkomen, dat ik op mijn rugtas in de modder terecht kom. Gelukkig zit mijn regenhoes over mijn tas.

Het blijft duren. Ik zie er verschrikkelijk uit. Het zijn dwazen, die dit bedenken en nog veel grotere die dit willen doen.

Ik neem een alternatieve route. Niet via Romieu, maar rechtstreeks naar Castelnau sur l'Auvignon.

Ik passeer een stuk land, dat vol staat met pakken en rollen overjarig hooi. Het is een bende. Het is wel 4 meter hoog gestapeld. Ik heb geen idee, wat men hiermee gaat doen.

De hele route naar Castelnau gaat over een saaie asfaltweg. Het is in ieder geval beter dan die glibberige modder.

In Castelnau eet ik in een park. Er zitten nog 8 medepelgrims.

Daarna verlaat ik de alternatieve route.

Ik moet over een erg modderige helling verder.

Na een paar honderd meter kom ik mensen met rugtassen tegen, daarna nog een paar. Ook zie ik voetstappen in de andere richting staan. Ik overleg met hen en zie nu op mijn kaart, dat ik een verkeerde weg ben ingeslagen. Ik moet weer terug over dezelfde modderige helling.

Weer 20 minuten verloren.

Nu op weg naar Condom. Het is nog ca. 10 km.

Ik loop langs een kapel en ga naar binnen. Er zijn nog meer pelgrims binnen.

Het weer is weer opgeklaard. De temperatuur is gestegen tot ca. 20 graden. Ik kort mijn smerige broek in en trek mijn jas uit.

In de verte zie ik Condom liggen. Het is een vrij grote plaats.
De laatste 10 km gaan vlot, hoewel ik nog de nodige modder heb te verwerken.
Om ca. 14.00 uur loop ik Condom binnen.

De gîte is bij het 1^e stoplicht. Als ik daar aankom, zie ik de naam al op het gebouw staan.
De gîte heet: Maison des Pelerins .

Ik word ontvangen door een aardige man.
Günter is ook net gearriveerd. We kunnen onze kleren wassen en drogen.
Na het douchen, ga ik de stad in. Het is een redelijk groot stadje.

Ik zie op een thermometer, dat het 23 graden is.
Ik bezoek de cathedraal. Het is een mooie grote kerk.

Op een terras vóór de kerk drink ik een kop koffie. (de eerste vandaag). Ik doe wat boodschappen en om 16.30 uur ben ik weer op mijn basis terug.
Op mijn kamer slaapt ook een man uit Sittard. De Noor Tom arriveert ook. Het is een echte Viking.
Ik kan in de gîte gratis bellen en internetten.
Ik maak afspraken met mijn nicht Elly, dat zij mij morgenmiddag ophaalt in Eauze. Als ik morgen in Eauze ben gearriveerd, zal ik haar bellen. Dan gaan we naar haar huis. Dan kan ik ook de kinderen zien. Dan kan ik ook eens zien hoe zij leven en wonen.
Ik haal nog brood en wil vanavond brood met salade eten. Günter heeft soep en aardbeien. Zo komen we de avond wel door.

De Noor, de Canadees Pascal, een Zwitser, de Nederlander uit Venray, Günter en ik eten vanavond gezamenlijk in de keuken van de gîte. Het is erg gezellig. Om ca. 20.45 uur hebben we gegeten en gaan naar bed.

=====

Dag 18: 19 mei 2007. Condom – Eauze: 33 km.

Cum. 526 km.

Ik ontbijt vroeg en vertrek om 6.45 uur.

De lucht is bewolkt. De beheerder van de gîte zei, dat het geen mooi weer zou worden. Dat ben ik nu onderhand gewend.

De temperatuur is aangenaam en het is bewolkt.

Het is vandaag zaterdag. Dat is te merken. Er is totaal geen verkeer op de weg.

Na asfalt kom ik op paadjes. Ik loop over een pad, dat erg vochtig is en gedeeltelijk met gras begroeid. Het gras is zwart van de smerige schoenen, die er doorheen hebben gelopen.

Om 8.00 uur loop ik door een bos over een mooi pad. De bomen en struiken groeien over het pad heen. Het is lekker fris en het ruikt lekker. Alles is fris groen en volop gefluit van de vogels. En het is nog vroeg. Iedereen ligt nog in bed. Het is mooi nu te lopen in Frankrijk, in het departement Gers.

Als ik uit het bos kom, moet ik een asfaltweg oversteken. Op een paaltje is een sticker geplakt met de tekst: "Pelgrimsweg weg naar Santiago". Dat moet door Nederlanders gedaan zijn.

Een hele tijd loop ik over goede paden. Ik kom dan op een asfaltweg. Ik twijfel of ik een alternatieve route zal nemen. Ik besluit het niet te doen. Jacobus zou het misschien niet zo leuk vinden.

Ik loop nu door alleen maar druivenvelden. Overal akkers vol druivenranken. Het is het gebied van de Armagnac.

Ik ben nu 4 km van Montreal. Bij een boerderij kan ik koffie drinken. Het is ook een gîte. Ik zie er enkele Nederlandse auto's staan.

Ik neem suikerbrood bij de koffie. Het is wel zoet, maar erg lekker.

Na Montreal is het nog 12 km naar Escoubet. Hier hebben we afgesproken te overnachten. Na Montreal loop ik aan de rand van een bos. Het is heel aangenaam. Het duurt wel ca. 5 km.

Daarna loop ik weer tussen de druivenvelden. Ik loop over een breed pad, waar de tractoren rijden om de druiven te spuiten, snoeien en op te halen. Ik zie hier alleen druivenvelden. Ik kom op een privé-terrein, waar de route over loopt. Bij de ingang staat een bord, waarop staat, dat je niet op het terrein mag. Daarna weer een bord, waarop staat, dat je moet doorlopen en niet stil mag blijven staan. De druivenvelden op het terrein zijn met een stroomdraadje afgebakend. Aan het eind staat een kersenboom. Hier staat een bord bij met de tekst, dat de kersen gespoten zijn. Het voelt hier niet bepaald pelgrimsvriendelijk aan. Het lijkt wel of men hier geen pelgrims wil, maar dat de overheid de bewoners verplicht heeft de pelgrims doorgang te verlenen.

Ik passeer 2 stel pelgrims. Ik kom een stel pelgrims tegen, die de route in tegenovergestelde richting lopen. Ze lopen tot Vezelay. De vrouw had het moeilijk. Ze loopt erg voorover gebogen. Ze ziet er ook niet okselfris uit.

Ik passeer een Française, die in Moissac is gestart. Ze zegt, dat er in Eauze weinig overnachtingplaatsen vrij zijn, omdat er in het weekend altijd veel groepen wandelen en lang van tevoren reserveren.

Ik arriveer in Escoubet. Günter is er al met een Zwitser.

De deur van de gîte is niet afgesloten. Binnen is het een grote chaos en het is niet schoon. Günter en ik besluiten verder te gaan naar Eauze. Het is pas 13.30 uur.

We stappen flink door en arriveren om 14.15 uur in Eauze.

We gaan naar het Touristenbureau en vragen of er plaatsen vrij zijn in gîtes. Alle gîtes zijn vol. De vrouw neemt contact op met een hotel en daar is nog plaats. Het is Hotel Henry IV.

We gaan er heen. Het is een oud, statig hotel. We drinken eerst koffie.

Ik bel Elly en vraag of ze mij om 15.30 uur kan komen ophalen bij de cathedraal. Dat lukt.

Na het douchen ga ik voor de cathedraal staan. Ze is mooi op tijd.

Elly en Mario wonen in Demu. Het is ca. 20 km van Eauze.

Het laatste gedeelte van de weg is niet best. Als ik aankom, staan de kinderen al te wachten.

Ze vinden het leuk, dat ik kom. Ze willen geen Frans met mij praten, alleen Nederlands.

Elly en Mario laten mij hun huis zien. Het is een groot huis, maar ze hadden het eerst gekocht als vakantiehuis.

De kinderen heten Marien, Jan, Bas en Wiesje.

Ze hebben ook een boerderij met 25 ha grond. Ze bewerken zelf 5 ha druiven. De druiven worden geleverd aan de coöperatie. De boerderij moet nog gerestaureerd worden.

Elly en Mario willen alles weten over mijn wandeltocht. Ik heb een boekje meegenomen, waar de route en alle informatie in staat. Elly wil vooral meer weten over het hoe en waarom.

Kleine Wiesje wil memory met mij spelen. Het is spannend. Als we gelijk staan, wil ze het voor mij weer moeilijk maken en gooit alle kaarten door elkaar. De uitslag wordt 15 – 9 voor Wiesje. Ik vind het niet slecht van mij.

Terwijl ik hier ben, regent het buiten flink. Het duurt wel een uur. Dat is goed voor de paadjes van morgen.

Om 19.00 uur gaan we eten. We eten spaghetti met een hachee. Het is bereid door Mario. Hij kookt goed. We drinken ook wijn uit deze streek.

Elly belt haar moeder om te vertellen, dat ik er ben. Zij vindt het ook leuk.

Om 21.00 uur brengt Elly mij terug naar Eauze. Het was erg gezellig en leuk om te zien hoe zij hier vertoeven.

Bij terugkomst zie ik de Noor Tom bij het hotel. Hij had problemen in de gîte, omdat hij niet gereserveerd had. Er is nog een kamer vrij in het hotel.

Als ik op mijn kamer ben, pak ik mijn rugtas in en ga daarna slapen.

=====

Dag 19: 20 mei 2007. Eauze – Maison Labarbe: 26 km.

Cum. 552 km.

Ik vertrek om 6.45 uur, zonder te ontbijten.

Het is een beetje mistig. De temperatuur is goed.

Na Eauze kom ik weer in de natuur.

Het is een korte route, dus ik hoef me niet te haasten. Als het mogelijk is, drink ik onderweg een paar keer koffie.

Het zijn praktisch alleen druivenvelden, die ik zie, soms een veld met maïs.

Om 7.30 uur trek ik mijn jas uit, want het is al 19 graden en ik transpireer al hevig.

Het pad is weer modderig en mijn broek is al snel flink smerig.

Het wordt steeds bewolkter. De voorspellingen zijn niet goed.

Ik loop langs een ganzenmesterij. Ik weet niet of het voor de foi gras is.

Als ik om 9.00 uur door Manciet loop, opent net een restaurant. Ik drink hier koffie. Ik ga nog naar de kerk. Ik kan alleen door het glas van de deur naar binnen kijken. Het is een Jacobuskerk.

Op het terras rits ik mijn broek af. Het is nu ca. 20 graden. In 21/2 uur heb ik 11 km afgelegd. Ik loop nu richting Nagaro en loop het meest over graspaden tussen de druivenvelden en geploegd land.

Na een kapel moet ik over een zeer modderige helling op en neer. Het is spekglad. Ik glijd alle kanten uit. Eenmaal moet ik zelfs met mijn hand naar de grond, in de blubber. Het is ook erg vermoeiend. Aan het eind van deze ploetering heb ik even tijd nodig om op adem te komen.

Als ik in Nagaro arriveer, is het 11.45 uur. De winkels zijn nog open. In een winkel van Spar koop ik een blikje cola en wat broodjes.

Als ik de kerk passeer, wordt ik nageroepen door een paar zwervers.
Ik ga bij de kerk op een bank zitten om wat te eten. Tom, de Noor, komt er ook even bij zitten. Hij voelt zich niet helemaal lekker. Hij gaat een pizza eten.
Als ik gegeten heb, vertrek ik. Het is intussen weer gaan regenen. Ik ben genoodzaakt mijn jas weer aan te trekken.
Na Nagano krijg ik weer heel wat modder te verwerken.
Het is vandaag, behoudens de modder, een rustige dag. Geen grote hoogteverschillen en een rustige omgeving. Ik hoor hier alles groeien.

Mario vertelde gisteren, dat het in de maanden juli en augustus heet en droog is. Dan is al het mooie groene gras dor en geel gekleurd.

Om 13.30 uur is het weer droog en kan mijn jas weer uit. Het is dan nog ca. 1 uur lopen naar Maison Laberbe.

Ik kijk op mijn kaartje. Ik ben er eerder dan ik verwacht had.

Om ca. 14.15 uur sta ik ineens voor de gîte Maison Laberbe.

De gîte ziet er aan de binnenzijde netjes uit. Het zijn 2 ruimtes voor ca. 10 mensen per ruimte.

Om ca. 15.30 uur is iedereen gearriveerd.

gîte Maison Laberbe

Ik borstel vandaag mijn schoenen weer eens schoon onder de waterkraan. Ze zien er verschrikkelijk vuil uit.

Het regent vandaag nog een paar keer, maar de temperatuur is aangenaam.

Ik kan de was laten doen. We doen het met 3 man. De kosten zijn per persoon € 3,50. Dan is alles schoon en droog.

Als het droog is, gaan we buiten zitten. Ik praat nog met Rudy, de Duitser. Ik heb hem al eerder ontmoet. Hij is gestart in Straatsburg en hoopt eind juni in Santiago te arriveren.

Om 19.15 uur kunnen we eten. We krijgen groentesoep, gebakken aardappelen met kip. Het nagerecht bestaat uit 5 verschillende soorten kaas.

Ik zit naast een vrouw uit Quebec en een man uit Beieren. De vrouw vindt de Canadezen, die niet uit Quebec komen, meer Amerikaans dan Canadees.

Mijn overbuur komt uit België. Hij is Waals en praat een klein beetje Nederlands. Hij heeft vorig jaar de Camino gedaan. De Camino heeft hem aan het denken gezet over zijn leven. Hij loopt deze tocht om na te denken over zijn verleden en zijn toekomst.

Om 21.00 uur hebben we gegeten.

We praten met een paar mensen nog wat na.
Ik ga om 21.30 uur naar bed.

=====

Dag 20: 21 mei 2007. maison Laberbe – Miramont-Sensacq: 40 km. cum. 592 km

Günter en ik willen vandaag een flinke afstand lopen. A.s. zaterdag willen we aankomen in Saint Jean Pied de port, zodat we zondag naar huis kunnen.

Ik vertrek om iets voor 7.00 uur.

Het is bewolkt, maar niet koud. Het is ca. 17 graden. Dus ik vertrek in korte broek en zonder jas.

Ik kom weer vrij snel op een modderpad.

Hoe is het mogelijk de paden zo te selecteren.

Ik zie steeds meer ganzenkwekerijen of mesterijen. Eten wij daarom zoveel kip? De hokken zijn gebogen frames met dekzijen er overheen. Het onderste gedeelte is over een hoogte van 50 cm open.

Ik denk, dat de ganzen 's nachts binnen slapen. Gisteren kwamen alle ganzen gelijktijdig naar buiten.

Ik passeer zo'n kwekerij en de boer kijkt mij een beetje meewarig aan en zegt: "bon courage".

Na 100 m weet ik precies wat hij bedoelt. Ik kom toch weer in een modderpoel. Het is toch wel erg. De boer wist wat me te wachten stond, vandaar zijn bemoedigende woorden.

Ik loop al weer een paar uren zonder een dorp te zien.

Na enige tijd moet ik op een pad naast een spoor gaan lopen. Het duurt ca. 21/2 km. Er staan regelmatig borden met hierop aangegeven, dat er een onbewaakte overgang komt.

Ter plaatse van deze borden is het gras 4 m2 doodgespoten. Het ziet er niet uit. Dat gebeurt hier gewoon. Spuiten i.p.v. maaien.

Regelmatig zie ik constructies op de akkers staan, die gebruikt worden voor beregening. Het zijn ondersteuningssystemen ca. 25 m uit elkaar. Op de constructie zit volgens mij een electromotor.

Ik denk, dat ze hiermee verplaatst worden. De totale constructie heeft wel een lengte van 100 m. Op de kop van de akkers zie ik waterputten.

Daarna loop ik een tijd over een asfaltweg. Markeringen zie ik niet meer. Ik ga weer twijfelen en na 1 km ga ik terug. Ca. 300 m terug zie ik een markering. Een markering voor de andere looprichting. Dus ik loop goed. Weer 15 minuten extra gelopen.

Ik zie steeds meer ganzenmesterijen.

Om ca. 11.00 uur zie ik Aire-sur-l'Adour liggen. Hier worden markeringen gebruikt, die ik nog niet eerder heb gezien. Het zijn gele pijltjes met een schelpje erop.

Ik loop Aire-sur-l'Adour in. De huizen langs de weg zijn niet bijzonder. Een trottoir is er nauwelijks.

Ik wijk van de route af om naar het centrum te gaan.

Als ik bij de kerk kom, lopen er enkele pelgrims. Ik bekijk de kerk en ga op zoek naar koffie. Alles is op maandag gesloten, behalve een kleine Casino. Ik koop boterbroodjes en wat te drinken.

Aan een meisje vraag ik de route. Ze stuurt me de verkeerde kant op. Het was een meisje, dat de oordopjes niet af doet, als ze met iemand praat. Een man wijst mij de goede weg.

Na Aire-sur-l'Adour neem ik een stukje alternatieve route, omdat ik wat tijd verloren heb. We hebben gisteren geen overnachting kunnen regelen. Dus ik wil niet te laat in Miramond Sensacq aankomen. Ik moet nu naast de weg lopen.
 Het wandelen gaat goed. Ik kan er goed de pas inhouden.
 Na het stukje alternatief ga ik weer op de route verder.
 Om ca. 14.15 uur arriveer ik Latrille. Het is een klein dorp met een kerkhof rond de kerk.
 Het is dan nog 6 km naar Miramont Sensacq.
 Het weer is nu goed. Ca. 17 graden.

In een weiland staan koeien of ossen met erg grote hoorns. Op een akkerland staat weer zo'n regeninstallatie. Deze installatie heeft pas geregend. Ik zie nu hoe ver deze het water wegwerpt. Dat is zeker 40 meter.
 Om ca. 15.30 uur kom ik in Miramont Sensacq.
 Het is even zoeken naar de gîte. In het centrum vind ik de gîte: "Gîte d'etappe Communal".
 Het is dus een gemeentelijke gîte.

De gîte Communal.

Günter en ik hebben nog een slaappleats en eten hier “donativo”.

We worden ontvangen door vrijwilligers.

Als we binnen komen, moeten we onze rugtassen afdoen en in een grote plastic zak doen. Deze zak wordt vooraf ingespoten met een insecticidenmiddel. De tas moet in deze plastic zak blijven tot we weer het pand verlaten. Het schijnt, dat hier bedvlooien (bedwantsen) zijn aangetroffen. Op deze manier wil men voorkomen, dat deze zich verspreiden. We krijgen ook slaapzakken van de gîte. Deze slaapzakken worden dagelijks gewassen.

De vrijwilligers stellen zich aan iedereen voor. Het zijn ontzettend aardige mensen. Ik begrijp niet waar we dit aan verdienen. We slapen in een dortoir (slaapzaal).

Ik reserveer voor Günter en mij de overnachting in Saint Jean Pied de Port. Ik heb vernomen, dat het daar erg druk is. Een vrijwilligster reserveert een overnachting in Poms voor morgenavond.

Er slaapt ook een groep in de gîte uit Lille. Ze zijn met ca. 20 man.

Het eten is “donativo”, omdat het plaatselijke restaurant op maandag is gesloten.

We drinken buiten met alle vrijwilligers en pelgrims een aperitief, alvorens te gaan eten.

Ik zit weer naast dezelfde Duitse man als gisteren. Hij heet Harald en woont in de buurt van München.

Het voorgerecht is groentesoep. Geen gemalen groente, zoals gewoonlijk, maar stukjes groente. Het hoofdgerecht is rijst met stukjes gehakt. Dit alles met voldoende rode wijn.

Na het eten komt de burgemeester ook nog langs. Hij heet iedereen van harte welkom in zijn gemeente en houdt een lange toespraak. De inhoud ontgaat me een beetje. Ik begrijp, dat hij erg blij is, dat we hier verblijven. Dat zijn wij ook.

Het gezelschap uit Lille beantwoordt dit met een paar liederen. Het klinkt goed. Het lijkt me meer een zangkoor dan een wandelclub.

Om 21.00 uur is het voorbij en ik ga meteen slapen.

Volgens mij is het vandaag de 1^e dag, dat het niet heeft geregend.

=====

Dag 21: 22 mei 2007. Miramont Sensacq – Poms: 33 km.

cum. 625 km.

Om 6.30 uur staat het ontbijt klaar. De vrijwilligers geven bij binnenkomst iedereen een hand. Ze zijn weer zeer behulpzaam en als ik vertrek krijg ik weer een hand. Ze geven me het gevoel, dat we elkaar al lang kennen.

Om 6.45 uur vertrek ik. Het is bewolkt, maar de temperatuur is goed.

Het wandelen gaat meteen goed.

Ik kom vrijwel direct in het buitengebied

Als ik een boerderij nader, staan in de verte een paar honden ontzettend te blaffen. Als ik dichterbij kom, wordt het blaffen steeds minder luid en als de boerderij passeer, zijn de honden stil en staan een beetje schaapachtig op afstand te kijken. Als ik voorbij ben, begint het blaffen weer. En als ik verder weg ben, gaan ze weer tekeer.

De temperatuur is maar 15 graden, maar goed wandelweer. Het is windstil. Ik loop hier om

7.30 uur in korte broek en T-shirt.

Het eerste uur loop ik over asfalt. Daarna ga ik over een pad verder. Het pad is minder goed, maar door het drogen van de laatste dagen is het minder modderig en is droger geworden.

Ik bedenk, dat ik mijn jas in de gîte in de eetzaal heb laten hangen.

Ik ben al 11/4 uur onderweg. Dus 6 km heb ik al wel gelopen. Dat is verschrikkelijk balen. Zal ik teruggaan? Zal ik verder gaan en de jas laten hangen? Ik wil hem wel terug, want als het regent, heb ik hem wel nodig. Ik probeer de gîte te bellen. Beltegoed is bijna op. Eerst beltegoed opwaarderen. Dan weer bellen met de gîte. Het telefoonnummer in Miam Miam Dodo is niet goed. Ik krijg iemand anders. De vrouw zoekt voor mij het telefoonnummer op. Ik bel weer de gîte. Een van dames neemt de telefoon op. Er wordt een Duitser bijgehaald. De dames denken, dat ik een Duitser ben. Het is de man, die naast mij aan tafel zat. Ik leg hem uit waar mijn jas hangt. Hij gaat ook naar Poms en wil mijn jas wel meebrengen. Geweldig.
Ik loop nu van het Departement Gers naar Les Landes.

Ik heb nog steeds maar 3 Nederlanders ontmoet. Dat is toch wel weinig. Maar ik mis het helemaal niet. Ik raak er aan gewend om Duits, Frans of Engels te moeten praten. Ik heb ook de indruk, dat het geen handicap is.
Ik loop langs een grote kippenboerderij. Het zijn een paar grote hokken. Buiten lopen duizenden kippen in de wei. De wei heeft geen omheining. De enige belemmering zijn de varens. Als ik langs de kippen loop, rennen de kippen naar hun hok. Volgens mij zijn het legkippen. Er staat een bord, dat aangeeft, dat het naar Arzacq nog 5 km is. Ik hoop, dat ik daar koffie kan drinken. Dat lukt. Ik kan ook nog geld pinnen.

Na Arzacq zie ik velden met tuinbonen. Die heb ik nog niet eerder gezien. Ook zie ik een akker met maïs onder plastic. Dat ziet er wel komisch uit. Dat kan ik me bij ons niet voorstellen.

Ik zie aan de plassen, dat het pas heeft geregend. De laatste dagen heb ik veel minder regen gehad.

Ik passeer een boom, waar een bordje aanhangt met de tekst: "Arbre du Pelerin". Het is een boom met een uitholling, waarin beeltjes zijn geplaatst van Jacobus en Maria. Bovendien hangt de boom vol schelpen en andere attributen.

Als ik in Louvigny ben schijnt de zon volop. Het is 23 graden.

Ik loop door een heuvelachtig gebied. Als ik boven op het plateau ben, heb ik een mooi uitzicht over de dalen. Overal dorpjes met kerkjes. Het is een kleurig schouwspel.

Ik loop weer 1 km zonder aanwijzingen. Ik twijfel weer. Na 1 1/2 km zie ik eindelijk weer een aanwijzing.

Het is 12.00 uur en de temperatuur is 25 graden. Als ik op een vlak gedeelte kom, is het weer erg fris door de wind. Er komt weer een flinke klim. Als ik boven ben, ben ik bij het plaatsje Fichous. Ik kan bij de kerk even op adem komen.

De dorpen zijn maar gehuchten. Ik kom bij een kerkhof. Er staat een bordje, dat er drinkwater is. Ik had eerder gelezen, dat de fonteintjes bij kerkhoven meestal drinkwater hadden. Het blijkt nu ook zo te zijn. Ik heb ze eerder

gezien.

De laatste 10 km gaan over asfaltwegen. Dus geen modderpaden meer vandaag.
 Op de autoweg rijden praktisch geen auto's. Het is weer siësta.
 Ik passeer een Franse vrouw, die op een bank zit te eten. Ze is in Geneve gestart. Ze zegt, dat het een mooie route is van Genève naar Le Puy. Ze schrijft de site op een briefje voor mij, waar ik alle informatie kan vinden. Ze overnacht in dezelfde gîte als ik.
 Het laatste gedeelte naar Poms gaat over een graspad met lang gras.

Als ik in Poms aankom, moet ik nog ca. 1 km lopen naar de gîte. Ik moet me melden bij een epicerie. Het meisje schrijft mij in en stempelt mijn Credential.
 Er komt nog een wandelaar. Hij doet zijn rugtas af en zet deze op de grond. Onder zijn shirt haalt hij 2 stukjes schuimrubber van zijn schouders.
 Ze brengt me daarna naar de gîte.
 Het is een soort houten hut.

Ik ga meteen douchen. Daarna gaan Günter en ik naar de epicerie. We moeten vanavond zelf koken. We nemen ravioli.
 Het is mooi weer, ca. 23 graden. Zo nu en dan regent het even.
 We willen vroeg eten. Er is hier geen restaurant, dus iedereen moet in de keuken koken.
 Om 17.00 uur komt de Duitser Harald aan met mijn jas. Gelukkig. Dat is opgelost. Hij heet Harald.
 Om 18.30 uur gaan we eten. We kunnen buiten eten, zolang het droog blijft. Het is heerlijk buiten. Het wordt steeds warmer. Harald komt bij Günter en mij zitten en eet ook ravioli.
 Hij vertelt, dat hij ook in Geneve is vertrokken. Hij loopt het liefst alleen. Hij heeft ook een dictator, waar hij onderweg op insprekt en werkt het 's avonds in een dagboekje uit. Hij

heeft een nieuwe gekocht voor hij vertrok. Het is er een met een harde schijf. Hij weet niet helemaal hoe het apparaat werkt. Het lukt hem net in te spreken en op te slaan. Na het eten werk ik verder aan mijn dagboek.

Er zit een groepje Fransen bij mij aan tafel. Ze vragen of ik een boek schrijf over mijn wandeling.

Als mijn dagboek klaar is, ga ik met Günter nog even buiten zitten.

We gaan om 21.00 uur naar bed.

=====

Dag 22: 23 mei 2007. Poms – Abbay Sauvelade: 27 km.

cum. 653 km

Om 7.30 uur vertrek ik. Het is vandaag 27 km.

Ik vertrek niet te vroeg, anders ben erg vroeg in de volgende gîte.

Het weer is goed. Het is ca. 16 graden en een beetje mistig. Het wereldje is niet groot.

De eerste kilometers gaan over een asfaltweg, met een kleine onderbreking in Arthez de Bearn.

Ik ben in korte broek en T-shirt vertrokken.

Het ziet er allemaal weer zeer vriendelijk uit. Mooi weer, lekker riekende bloemen en planten, zingende vogels en een heerlijk frisse lucht. En praktisch geen auto's op de weg. Rond 9.00 uur zijn er meestal wat auto's op de weg. Het zijn moeders, die de kinderen naar school brengen.

Als ik Arthez de Bearn inloop, staat een vrouw voor het slaapkamerraam. Ze zegt: “Vous marchez vite”. Ik zeg: “ca va”. Ze zegt nog: “Bon Chemin”.

Het is een langgerekt dorp van enkele kilometers.

In het centrum is een Casino. Ik koop hier een paar broodjes voor onderweg.

Om ca. 10.00 uur is het al behoorlijk warm, hoewel het wel mistig blijft.

Het lopen gaat goed.

Na Arthez loop ik nog een paar kilometer over asfalt. Daarna wordt het een breed pad.

Het dal is niet te zien, omdat aan beide zijden van het pad hoge struiken staan.

Na 11.00 uur is de mist opgetrokken.

Ik passeer de rivier Le Gave de Peau.

Daarna loop ik richting Maslacq.

Om 12.00 uur is het ca. 24 graden. Het is nu wel warm. Dit is de eerste keer sinds mijn vertrek in Le Puy, dat het meer dan 20 graden is. Het bevalt me wel.

Ik loop over een viaduct, die over de A 64 gaat. Het is op deze weg ook helemaal niet druk. De paden zijn veel beter dan de voorbije dagen. Het droge weer heeft de paden verbeterd.

Met dit weer is wandelen een feest. Ik geniet van de natuur, landerijen, de kerken, de kapellen en de zeer sobere dorpjes. Maar wandelen is ook genieten van het lopen, voetje voor voetje. Ook het helemaal alleen lopen, bijna de hele dag niemand zien en nagenoeg geen verkeer op de wegen. Het lopen van ca. 30 km met rugzak en helemaal niet moe worden. Soms even erg moe, na een steile klim, even uitrusten en daar weer verder gaan. Ook het aankomen in een gîte. De aankomst is bijna altijd leuk. Ik

ben meestal een van de eersten. Daarna zie je iedereen arriveren. Soms bekenden, soms nieuwe bekenden.

Altijd een gesprekje in het Frans, Duits of Engels. Iedereen doet zijn best om de talen te spreken of te begrijpen. De entourage is heel mooi.

De markeringen, zoals bordjes, pijlen en allerlei attributen, die zijn aangebracht n.a.v. Le Chemin de Saint Jacques. Zoals gisteren L'Arbre Pelerin, de pelgrim, gemaakt van bloempotten en het stempeltje, dat onder een afdakje ligt.

Enkele kilometers voor Abbay de Sauvelade krijg ik nog een paar pittige klimmetjes te verwerken. Als ik boven ben, druipt het zweet van mijn voorhoofd. Ik heb het weer gehaald. Daarna is het weer enkele kilometers dalen. Dat is prettig, dan kom ik weer een beetje uitgerust aan in de gîte.

Om 13.45 uur arriveer ik in de gîte. De gîte gaat om 14.30 uur open.

De gîte is naast een klooster.

Günter en ik hebben een tweepersoonskamer. Het ziet er allemaal erg goed uit. Het is nog vrij nieuw.

Ik ga snel douchen. Het is nu nog niet druk.

Daarna drink ik met een Belgisch echtpaar uit Brussel een paar biertjes. Ze spreken een beetje Nederlands.

Voor het eten krijgen we nog een rondleiding door het museum van het klooster. Het museum betreft het ontstaan van deze pelgrimsroute, de Via Podiensis.

Tijdens het eten zit ik bij 2 vrouwen en een man uit Bordeaux. Ik heb ze al eerder ontmoet. Ik kan met hen goed Frans praten.

De vrouw van de gîte heeft de maaltijd bereid. We eten groentesoep, gebakken aardappelen met een stukje vlees en een taartje na, met overvloedig wijn. Harald zit tegenover mij aan tafel.

Sauvelage

Gîte in Abbay de

Om 21.00 uur zijn we klaar met eten. Daarna ga ik slapen.

=====

Dag 23: 24 mei 2007. Abbay de Sauvelage - Aroua: 33 km. cum. 685 km.

Iets voor 7.00 uur vertrek ik. Het weer is goed, alleen een beetje mistig. Dus als de mist is opgetrokken, kan het warm worden.

Ik loop via Bignan en Meritein naar Navarrenx. De weg, die ik bewandel is alleen asfalt. Het is toch 14 km naar Navarrenx. Ik passeer een jongeman. Hij blijft een tijdje achter mij lopen. Ineens is hij verdwenen. Ik twijfel of ik geen fout gemaakt heb. Ik zie ook al een tijdje geen aanwijzingen meer. Toch weet ik zeker, dat ik bij een aanwijlsbord de goede richting heb gevolgd. Maar waar is die jongen dan? Na 11/2 km zie ik weer een aanwijzing. Gelukkig maar. Er zijn praktisch weer geen auto's op de weg.

In het begin is het klimmen.

Om 8.30 uur loop ik volop te transpireren in korte broek en shirt.

Het blijft asfalt tot ik Navarrenx ben.

Ik heb gisteren een e-mail voorbereid. Die zou ik in Navarrenx willen versturen.

De eerste bar is gesloten. Dus ik kan hier geen koffie drinken en niet vragen waar een Internetcafé is. Ik vraag het onderweg aan een vrouw. Ze verwijst me naar de Taverne Pélerin. Dat is de bar, die gesloten is.

Ik zie een toeristenbureau. Ik vraag of zij Internet hebben. Zij hebben Internet, maar niet voor publiekgebruik. Ze verwijst me weer naar dezelfde Taverne. Hij gaat om 11.00 uur open. Het is nu ca. 10.00 uur.

Ik ga naar een bar om koffie te drinken en vraag een passant of ik ergens kan internetten. Ik word weer verwezen naar de Taveerne. Volgens de barman gaat de Taveerne om 10.00 uur open. Weer naar de Taveerne. De Taveerne is inderdaad open. Ik tref hier het Brusselse echtpaar van gisteren. Ik drink met hen koffie. Ik vraag aan de barjuf of ik hier kan internetten. Ze zegt, dat de computer "en panne" is. Tegenover de bar is het postkantoor. Ik ga er heen en vraag of ik daar kan internetten. Zij

verwijzen mij naar een internetkantoor vlakbij. Ik erheen. Jawel, ik kan hier Internetten. Ik moet een waslijst met vragen beantwoorden, alvorens te mogen internetten. Het lijkt wel of ze hier bang zijn, dat ik een terrorist ben. Daarna kan ik een e-mail verzenden. Als ik klaar ben, is het over 11.00 uur. Ik ga snel weer op pad. Na Navarrenx ga ik verder over een asfaltweg. Nu de paden droog zijn moet ik steeds over asfalt lopen.

Een week geleden was het net andersom. Tijdens het wandelen denk ik eraan, dat ik hier nog geen rollaters of scootmobilen heb gezien. Is dit in Nederland een geweldige luxe of loopt Frankrijk hier op achter? Hier zie je wel oudere mensen nog met een stok lopen. Is dit voor de beweging niet beter dan een scootmobiel? Net buiten Navarrenx loop ik over een brug, die over de Gave d'Oloron gaat. Het is 13 km naar Lichos. Toch ca. 3 uur gaans.

Na 3 km asfalt wordt het weer een pad. Ik loop flink door, want ik heb in Navarrenx veel tijd verloren.

Het is intussen ca. 24 graden geworden.
Ik passeer een bordje, dat het nog 33/4 uur lopen is naar Aroue. Ik moet naar Bohoteguaia.
Deze plaats ligt 1 km vóór Aroue.
Toch zijn de paden nog behoorlijk nat. Dat betekent, dat deze paden een week geleden erg slecht moeten zijn geweest. Ze zijn nu goed beloopbaar.
De paden liggen in bosgebied. Dus ik kan nu in de schaduw lopen.
Na het bos wordt het een pad tussen weilanden.
Ik verwacht om 15.00 uur in de gîte aan te komen.
De temperatuur is gestegen naar 28 graden.

Na een pittige afdaling kom ik weer op een asfaltweg. In de verte zie ik de boerderij al staan.
Wat een zootje. Het huis ziet er redelijk uit, maar de bijgebouwen zijn bouwvallen.
Ik word ontvangen door een vrouw van ca. 75 jaar oud. Ze is erg vriendelijk. Ik krijg een biertje.
Het huis ziet er van binnen erg mooi uit. Wat een verschil buiten of binnen. De kamer ziet er ook netjes uit. Ik slaap op een driepersoonskamer. Günter, Harald en ik slapen op één kamer.

In de eetkamer is een grote open haard. De hammen hangen bij de haard.
Het regent nog een paar maal flink. Mijn wasgoed hang ik in een loods. Ik hoop, dat het toch droogt, ondanks het vocht.
Het is om de boerderij een rommeltje. De ene schuur is half ingestort, van een andere zijn zowat de helft van de golfplaten kapot. Het is lang geleden, dat er is geruimd.
Om 19.00 uur kunnen we eten. Vooraf een soep, daarna een grote omelet en als afsluiting een taart. Alles gedompeld in voldoende wijn.
Ik zit met Fransen aan tafel. Het zijn 3 echtparen . Het praten gaat lekker. Zij zijn 3 jaar geleden gestart in Le Puy en hopen over 4 jaar in Santiago aan te komen. Zij doen het dus in 7 etappes.
Het gîtevrouwje is trots, dat het eten iedereen goed smaakt. Ze lacht van oor tot oor.

Om 21.00 uur hebben we gegeten en ga ik naar bed.

=====

Dag 24: 25 mei 2007. Aroua – Ostabat: 24 km.

cum. 709 km.

Om 7.00 uur kunnen we ontbijten. We mogen ook een lunchpakket meenemen, want we komen geen epicerie tegen onderweg naar Ostabat.

Het vrouwtje neemt van iedereen afscheid. Wat is ze toch aardig.

Het heeft vannacht nog een paar keer flink geregend, maar als ik vertrek is het droog. De lucht is betrokken en het is 16 graden.

Het begint weer over asfalt.

Ik passeer een boerderij, waar 8 melkbussen aan de straat staan, die vanmorgen zijn geleegd. Het gebeurt hier nog ouderwets, zoals bij ons ca. 50 jaar geleden.

OM ca. 9.00 uur passeer ik de kapel Olhaiby. De deur is nog gesloten. Er komen ook 2 echtparen uit Quebec.

Het is al 19 graden en de zon schijnt al volop. Na Larribar kom ik een pelgrim tegen. Het lijkt wel Jacobus. Ik denk eerst, dat er wonder gebeurt. Hij heeft een brede band om zijn hoofd, een shawl om zijn nek en heeft een tas aan zijn nek hangen. Hij draagt een staf met een pluim erop en er hangt een Jacobsschelp aan zijn stok. Het is een markant figuur.

Ik praat met hem. Hij vertelt, dat hij op 2 maart thuis, in de Ardeche, is vertrokken. Hij is van thuis naar Santiago gelopen en is nu op de terugweg. Hij hoopt eind juni weer thuis te zijn.

Na Hiribuia moet ik links af en het gaat flink steil omhoog over rotsen. Het zijn blokken en elke stap is ca. 30 cm omhoog. Ik krijg het al snel erg warm. Wat kost dit veel energie. Als ik boven ben, lijkt het vlak, maar het is vals plat. Het gaat steeds hoger. Dat kost nog meer zweet.

Ik loop hier door Frans Baskenland. De plaatsnamen staan tweetalig aangegeven, het Frans en het Baskisch.

Om 11.45 uur ben ik op een plateau aangekomen. Het laatste uur ben ik ca. 200 m gestegen. Dat is te merken. Ik ben doornat van het zweet. Ik stop regelmatig om even op adem te komen.

Ik kom bij het kapelletje Soyarza. Het is een klein kapelletje met bomen er omheen en er lopen een paar honderd schapen rond. Het is een Jacobsskapelletje.

Daarna gaat het hellend naar beneden. Ik heb prachtige uitzichten over het dal en de bergen. Het is heel kleurrijk. Kleine dorpjes met hier en daar een kerkje.

Het daalt over dezelfde soort rotsen, als ik gestegen ben.

Ik kom weer bij een kapel, de Chapelle d'Harambeltz. Binnen is de kapel erg mooi.

Het is nog ruim 3,5 km naar Ostabat.

Een gedeelte gaat over een goed beloopbaar pad door een bos en het laatste gedeelte over asfalt.

Vanuit de bergen zie ik Ostabat liggen. Het heeft een mooi wit kerkje.
 In Ostabat kan ik in een bar koffie drinken. Daarna is het nog 1 km naar de gîte.
 Ik besluit eerst naar de gîte te gaan en daarna terug te lopen.

Om ca. 14.00 uur ben ik bij de gîte. Er zijn nog maar weinig mensen. Günter komt een uur later. Hij heeft per abuis een alternatieve route gevolgd, die een paar kilometer langer is. Harald komt om ca. 17.00 uur. Hij heeft ook de alternatieve route genomen.
 Om 15.00 uur ga ik terug naar Ostabat. Het is een groot dorp met een mooi kerkje.
 Ik doe wat inkopen voor morgen. Ik neem in een bar een pilsje. De barman draagt een Baskische pet. Hij vraagt of ik een Baskisch pilsje wil. Hij vertelt, dat de mensen thuis Baskisch praten. Hij geeft mij een tijdschrift, geschreven in het Baskisch. Ik kan er niks van maken. Het is een trots volk. Op straat dragen veel ouderen een baskische pet.
 Daarna ga ik naar een telefooncel en bel naar huis. Ik vertel, dat ik overmorgen met de trein naar huis kom, als het lukt morgenmiddag de trein te regelen.
 Om 18.00 uur begint het weer te regenen.
 In Ostabat komen meerdere pelgrimswegen samen. Het kan hier erg druk zijn met pelgrims.
 Om 19.00 uur kunnen we eten. We eten soep, vette worst, erwten met brood. Met kamillethee na. Het smaakt wel goed.

De gîtebaas is ook een echte Bask. Hij draagt ook een Baskische pet (Beret Basque). Tijdens het eten zingt hij Baskische en pelgrimsliederen. Aan het eind van de avond worden liederen in verschillende talen gezongen. Iedereen zingt enthousiast mee. Veel liedjes ken ik niet, maar “Frère Jacques” en enkele andere ken ik nog wel. Om ca. 21.00 uur is het voorbij en ga ik slapen. Morgen is het de laatste wandeldag.

=====

Dag 25: 26 mei 2007. Ostabat – St. Jean-Pied-de-Port: 22 km.

Cum. 731 km.

Ik wil vroeg in St. Jean-Pied-de-Port zijn, omdat ik mijn terugreis tijdig kan boeken. Ik vertrek om 6.15 uur. Het is nog maar een beetje licht. Het regent flink. Dat heeft het trouwens de gehele nacht gedaan.

Via een nat graspad kom ik in Larcevaux. Ik loop over een pad en kom bij een waterloop. Door de regen van gisteravond en vannacht is het flink breed en het water stroomt snel. Ik moet een gunstig plaatsje uitzoeken om over er over te springen. Het lukt maar net. Dus ik heb nog droge voeten. Op een voor mij onduidelijke reden raak ik van de route af. Na enige tijd kom ik mensen tegen. Ik stem een en ander met deze mensen af en ben weer op de route. Al met al een ½ uur verloren. Allemaal in de buurt van Utziate. Dus

snel weer op pad, in de stromende regen.

Het lopen gaat wel goed, maar ik word wel nat.

Ik moet terug denken aan de Camino. De laatste dag naar Santiago had ik ook de gehele dag regen. Ik was toen ook tot op mijn huid doornat.

Ik loop langs Gamarthe en door St. Jean le Vieux en zie de Citadel. Ik zie overal, dat ik door Baskenland loop. Overal staan op muren teksten van ETA.

Tegen 10.30 uur loop St.Jean-Pied-de-Port binnen. Ik ga meteen naar het station. Günter is al gearriveerd.

De man achter de balie is niet bereidwillig om goed voor mij uit te zoeken, wat de gunstigste treinen zijn. Hij zegt, dat ik in Parijs 4 uur moet wachten op de Thallys. Dan zou ik pas om 23.30 in Etten-Leur zijn. Er is niet met deze man te praten. Ik laat het zo en zal het nog wel op Internet bekijken en anders morgen wel in Parijs.

Het is droog geworden en de zon schijnt zelfs.

Daarna gaan Günter en ik naar de gîte "l'Esprit du Chemin". Het is een Nederlandse herberg. We worden ontvangen door Huberta en de hospitalleros. We krijgen koffie aangeboden.

Na het douchen gaan we naar de Port d'Espagne. Dat is de stadspoort, waar ik vorig jaar ben vertrokken. Ook lopen we naar de pittige klim, net buiten St. Jean. Het is leuk hier weer te zijn na 1 jaar.

We gaan nog wat eten. We hebben nu alle tijd en die nemen we ook. Ook gaan we naar het pelgrimsbureau om de Credential te laten stempelen. Ook kan ik hier Internetten. Ik zie op Internet, dat ik 3 uur eerder in Parijs kan vertrekken naar Antwerpen. Goed om te weten. Daarna gaan we naar de kerk. Het is toch wel bijzonder om hier na 13 maanden weer in de kerk te zitten. Er is in deze periode heel veel gebeurd. We lopen nog wat in het stadje en gaan de trap op naar de Citadel. Het is weer een pittige klim. Maar nu heb ik geen rugzak. Ik mis hem. Op de Citadel heb ik een mooi uitzicht over St. Jean Pied de Port.

We lopen door een paar souvenirwinkeltjes. In de winkeltjes ademt het Baskisch. Baskische petten, kalenders en veel boeken. Allemaal Baskisch. Als we terugkomen bij de gîte is Harald ook gearriveerd. Hij is ook nat. Er komen nog meer mensen. Nu zijn er een aantal Nederlanders bij. Er zijn ook mensen, die vandaag starten. In het algemeen zien ze erg op tegen de eerste etappe naar Ronchevalles. Er is een Duitse vrouw, die we de laatste dagen regelmatig gezien hebben. Ze wil ook naar Ronchevalles, maar ze is bang. Ik probeer haar gerust te stellen door te zeggen, dat ze in Le Puy gestart is en dat dit dan voor haar geen probleem mag zijn. Ze wil nu zonder rugtas lopen, omdat ze een dag later weer terugkeert in deze gîte. Ze krijgt van Huberta tijdelijk een kleine rugtas.

Om 19.45 uur kunnen we eten. Het is weer rijst met kip, etc., etc. We hebben nu genoeg tijd om na te praten, want onze trein naar Bayonne vertrekt pas om 9.45 uur.
Om 22.00 uur gaan we naar bed. Ik slaap op een kamer met Günter en Harald. Voor de laatste keer.

=====

Dag 26 27 mei 2007.

De terugreis.

Om 7.00 uur staan we op. Günter, Harald en ik.

Het was een onrustige nacht. Op de kamer naast ons ligt een dikke Amerikaan. Deze man ligt ontzettend te snurken. Heel erg. Dus ik word wel 10 maal wakker.

Het is de dag van de terugreis. Het einde van deze tocht.

Niemand is gehaast. Normaal wassen, rugtas inpakken, niet om te wandelen, maar om naar huis te gaan.

Ca. 7.30 uur ontbijten we. De Duitse vrouw is nog niet vertrokken, maar ze gaat wel. Ze heeft bijna niet geslapen.

Om 9.45 uur gaat onze trein, van Günther en mij. We kunnen tot Parijs samen reizen.

Harald vertrekt pas om 13.00 uur.

We gaan nog naar de Port d'Espagne, maken een paar foto's, nemen afscheid van Harald en lopen naar het station.

We zijn om ca. 9.00 uur op het station. De dikke Amerikaan zit er ook. Ook een Duits stel, dat zich gisteren met de taxi liet vervoeren, vanwege de regen. Ze zijn meteen een stuk in achtting gedaald.

Om 9.45 uur vertrekt de trein.

Het is een mooie rit naar Bayonne. Het gaat door de bergen en een stuk sneller dan te voet. In Bayonne wachten we een half uur om dan met de TGV naar Parijs te rijden.

Dat is een rit van ca. 5 uur. Half Frankrijk doorkruisen. Het heeft mijn interesse niet meer zo. Het is anders dan bij het vertrek.

Ca. 1 uur vóór Parijs stopt de trein. Vertraging. Als ik nu mijn trein naar Antwerpen maar kan halen.

De vertraging blijkt op het Gare Montparnasse 25 minuten te zijn. Ik moet met de metro naar Gare du Nord. Dat zal niet meer lukken. Günther vertrekt van een ander station.

We nemen in de trein afscheid en spreken af de foto's uit te wisselen.

Ik loop snel van trein naar metro. Ik kan meteen instappen. Snel uitstappen op het Gare du Nord. Snel naar de treinen. 2 Minuten te laat. De trein is net vertrokken.

Ik ga nu op mijn gemak naar de informatiebalie en vraag wanneer de volgende trein naar Antwerpen gaat. Over 2 uur. Maar wel nog 1 uur eerder dan de baliemedewerker in St. Jean aangaf. Dus wordt mijn treinkaart gewijzigd en maar wachten.

Het is nu 17.00 uur. Ik heb honger gekregen en ga dus eerst maar wat eten. Daarna nog koffie drinken en wachten.

Om 19.00 uur vertrekt de Thalys naar Antwerpen. Met een tussenstop in Brussel arriveert de trein om ca. 21.00 uur in Antwerpen. Trein naar Roosendaal en overstappen en om ca. 22.15 uur arriveert de trein in Etten-Leur.

Corrie wacht me op en iedereen is weer blij, dat ik weer thuis ben. Ik ook.

=====

Afgelegde afstanden per dag.

	Per dag	Cum.
Dag 1: 2 mei 2007. Le Puy en Velay – St. Privas d’Allier:	24 km	24 km.
Dag 2: 3 mei 2007. St. Privas d’Allier – Le Falzet:	30 km	54 km.
Dag 3: 4 mei 2007. Le Falzet – Les Estrets:	27 km	81 km.
Dag 4: 5 mei 2007. Les Estrets – Rieutort-d’Aubrac :	27 km	108 km.
Dag 5: 6 mei 2007. Rieutort d’Aubrac – St. Chely d’Aubrac:	24 km	132 km.
Dag 6: 7 mei 2007. St. Chely d’Aubrac – Espalion :	24 km	156 km.
Dag 7: 8 mei 2007. Espalion – Golin hac :	27 km	183 km.
Dag 8: 9 mei 2007. Golin hac – Conques:	20 km	203 km.
Dag 9: 10 mei 2007. Conques – Montredon:	30 km	233 km.
Dag 10: 11 mei 2007. Montredon – Faycelles :	27 km	260 km.
Dag 11: 12 mei 2007. Faycelles – Limogne :	41 km	301 km.
Dag 12: 13 mei 2007. Limogne – Cahors :	41 km	342 km.
Dag 13: 14 mei 2007. Cahors – Montcuq	31 km	373 km.
Dag 14: 15 mei 2007. Montcuq – St. Martin:	28 km	401 km.
Dag 15: 16 mei 2007. St. Martin – Auvillar:	32 km	433 km.
Dag 16: 17 mei 2007. Auvillar – Lectoure:	32 km	466 km.
Dag 17: 18 mei 2007. Lectoure – Condom:	27 km	493 km.
Dag 18: 19 mei 2007. Condom – Eauze:	33 km	526 km.
Dag 19: 20 mei 2007. Eauze – Maison Labarbe:	26 km	552 km.
Dag 20: 21 mei 2007. Maisin Labarba – Miramont-Sensacq:	40 km	592 km.
Dag 21: 22 mei 2007. Miramont- Sensacq – Pomps :	33 km	625 km.
Dag 22: 23 mei 2007. Pomps – Abbay Sauvelade :	27 km	653 km.
Dag 23: 24 mei 2007. Abbay Sauvelade – Aroua:	33 km	685 km.
Dag 24: 25 mei 2007. Aroua – Ostabat :	24 km	709 km.
Dag 25: 26 mei 2007. Ostabat – St. Jean Pied de Port:	22 km	731 km.

Onderstaand gedicht heb ik gekregen van een wandelkennisje voor mijn vertrek.

DE RUGZAK

Ieder mens draagt in zijn leven,
Een onzichtbare rugzak mee.
Bergt daarin zijn vreugde en zorgen,
Een verzameling van wel en wee.

Vaak is de rugzak haast niet te dragen,
Maar soms ook weer vederlicht.
Dan blijft er wat ruimte over,
Maar dikwijls kan hij niet dicht.

Kijk in de verloren uurtjes,
Heel de inhoud nog eens door.
Kan heel vaak iets verdwijnen,
Wat zijn waarde reeds verloor.

En zo ga je door de jaren,
Je pakt iets op en gooit iets weg.
Soms gebeurt dat vanzelfsprekend,
Maak ook vaak na overleg.

Langzaam wordt de rugzak leger,
De levensmiddag gaat voorbij.
En bij het vallen van de avond,
Werpt men het meest der last opzij.

Maar blijft nog wat van waarde,
Wat je koestert en behoudt.
Al schijnen het soms kleinigheden,
Het zijn herinneringen, meer dan goud.

Ieder draagt zijn rugzak,
Niemand, die hem overneemt.
En je hoeft ook niet te vrezen,
Dat een dief hem ooit ontvreemdt.

Le chemin

Poussière, boue, soleil et pluie
C'est le chemin de Saint-Jacques.
Des milliers de pèlerins
Et plus d'un millier d'années.

Pèlerin, qui t'appelle ?
Quelle est cette force obscure qui t'attire ?

Ni le champ des étoiles,
Ni les grandes cathédrales.
Ce n'est pas la truculence des Gascons,
Ni les vins du Sud-Ouest ou l'eau-de-vie d'Armagnac,
Ni les confits ou les foies gras du pays,
Ni les paysages de la fière Occitanie.

Pèlerin, qui t'appelle ?
Quelle est cette force obscure qui t'attire ?

Ni les gens du chemin,
Ni les coutumes rurales,
Ce n'est pas l'histoire et sa culture,
Ni le trésor de Conques,
Ni le pont Valentré de Cahors,
Ni le cloître de Moissac.

Tout cela, je le vois au passage.
Et ce m'est une joie de le voir.

Mais la voix qui, moi, m'appelle,
Je la ressens au plus profond.
La force qui, moi, me pousse,
La force qui, moi, m'attire,
Je ne sais même pas l'expliquer.

Seul celui d'en-haut le sait.

© M.V. (d'après un poème
du père Jésus Calvo).

